

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

ט"ל תשכח מפ"י זרעו

ספר

זוהר קריאת שמע
כהלכתו דיניו ומנהגיו
חלק א

בזוהר דא יפקון מן גלותא ברחמי

והמשכילים יזהרו כלזוהר הרקיע

חוברת מספר 89

תמוז תשע"ד - עיה"ק בית שמש תובכ"א

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
 האדמו"ר מהאלמין
 חיבר למעלה מאלף ספרים
 על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
 רחוב בר יהודה 50
 בת ים יצ"ו ארץ ישראל
 טל: 0527651911

תורתנו מגן לנו, היא מאירת עינינו, הוא ימליץ טוב בעדנו, אדונונו בר יוחאי
 על הטוב יזכר ידיד נפשי, וידיד כל בית ישראל, גדול בתורה ובמעשים
 טובים, יקר הערכין, ראש וראשון לכל דבר שבקדושה,
 מופלא ומופלא בכל מדה ומעלה ישרה, ירא וחרד לדבר ה', אהוב
 לשמים ונוח לבריות, מוקיר רבנו, רודף צדקה וחסד, היקר והנעלה
 המפורסם לתהלה

מוהר"ר אברהם קובן שליט"א, וזוגתו מרת מיכל שיחיו עמו"ש
 שתרמו להדפסת:

ספר

"זוהר קריאת שמע כהלכתו דיניו ומנהגיו"

להודות על הנס שנצלה בתו בת שבע שירה בת מיכל שתחי',

זכות התנא האלוקי רבי שמעון בן יוחאי זיע"א תעמוד לו
 להתברך בברכה המשושלת בתורה,

ובכל אשר יפנה ישיכיל ויצליח,

מתוך אושר ועושר והרחבת הרעת

בריות גופא ונהורא מעליא ובכל מילי דמיטב,

באריכת ימים ושינים טובים ורוב נחת מכל הילדים,

ולזכות לראות בביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן.

הקדמה לספר זהר קריאת שמע

יִזְהִירוּ ה'לומדים וְיִגִּילוּ ה'חכמים בחבור הנפלא למוֹד זוהר הקדוש עם משנה, להעלות תורה לשורשה, בחבור כל למוֹד הפרד"ס יחדיו, שעל זה הושבעו כל נשמות היהודים טרם בואם לעולם, כדברי הזהר הקדוש (פרשת תרומה דף קס"א):

הקדוש ברוך הוא קורא לממנה אחד, ואומר לו: לך תביא לי רוחו של פלוני

ובשעתא דזמינן לנחתא בהאי עלמא, קרי קודשא בריך הוא לחד ממנא, די מני קודשא בריך הוא ברשותיה כל נשמתין דזמינן לנחתא להאי עלמא, ואמר ליה, זיל אייתי לי רוח פלוני. בההיא שעתא אתיא ההיא נשמתא, מתלבשא בדיוקנא דהאי עלמא, וההוא ממנא אחזי לה קמי מלכא קדישא.

ובשעה שמזמנים לרדת לעולם הזה, קורא הקדוש ברוך הוא לממנה אחד שממנה הקדוש ברוך הוא ברשותו את כל הנשמות העתידות לרדת לעולם הזה, ואומר לו: לך תביא לי רוחו של פלוני. באותה שעה באה אותה נשמה מלבשת בדמות של העולם הזה, ואותו ממנה מראה אותה לפני הקדוש ברוך הוא.

קודשא בריך הוא אמר לה, ואומי לה, דכד תיחות להאי עלמא, דתשתדל באורייתא למנדע ליה, ולמנדע ברזא דמהימנותא. דכל מאן דהוי בהאי עלמא, ולא אשתדל למנדע ליה, טב ליה דלא יתברי. בגין כך אתחזי קמי מלכא קדישא, למנדע בהאי עלמא, ולאשתדלא ביה בקודשא בריך הוא, ברזא דמהימנותא.

הקדוש ברוך הוא אומר לה ומשביע אותה, שכשתרד לעולם הזה, שתשתדל בתורה לדעת אותו ולדעת את סוד האמונה. שכל מי שהיה בעולם הזה ולא השתדל לדעת אותו - טוב לו שלא יברא. משום כך נראה לפני המלך הקדוש, לדעת את העולם הזה, ולהשתדל בקדוש-ברוך-הוא בסוד האמונה.

הדא הוא דכתיב, (דברים ד) אתה הראת לדעת, אתחזיאת על ידא דההוא ממנא, קמי קודשא בריך הוא. לדעת למנדע ולאסתכלא בהאי עלמא, ברזא דמהימנותא, ברזא דאורייתא. וכל מאן דהוה בהאי עלמא, ולא אשתדל באורייתא למנדע ליה, טב ליה דלא אתברי, דהא בגין דא אייתי ליה קודשא בריך הוא לבר נש בהאי עלמא.

זהו שכתוב (דברים ד) אתה הראת לדעת. הראית על ידי אותו הממנה לפני הקדוש ברוך הוא. לדעת - לדעת ולהסתכל בעולם הזה בסוד האמונה ובסוד התורה. וכל מי שהיה בעולם הזה ולא השתדל בתורה להפירו, טוב לו שלא נברא, שהרי בשביל זה הביאו הקדוש ברוך הוא את האדם לעולם הזה.

לדעת כי ה' הוא האלהים. זהו הפלל של כל סוד האמונה

לדעת כי יי' הוא האלהים. דא איהו כללא דכל רזא דמהימנותא, (נ"א כללא) דכל אורייתא, כללא דעילא ותתא, ורזא דא איהו כללא דכל רזא דמהימנותא, והכי הוא ודאי. כללא דכל אורייתא, דא איהו רזא דתורה שבכתב, ודא איהו רזא דתורה שבעל פה, וכלא חד, כללא דרזא דמהימנותא, בגין דאיהו שם מלא, דאיהו רזא דמהימנותא, ומאן איהו. ה' אחד ושמו אחד, יי' אחד שמע ישראל יי' אלהינו יי' אחד. דא איהו יחודא חד. ושמו אחד, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, הא יחודא אחרא למהוי שמייה חד. ורזא דא (מלכים א יח) יי' הוא האלהים, דא כתיב, כד אינון ביחודא חדא.

לדעת כי ה' הוא האלהים. זהו הפלל של כל סוד האמונה, (כלל) של כל התורה, כלל שלמעלה ומטה. וסוד זה הוא הפלל של כל סוד האמונה, וכך זה ודאי. הפלל של כל התורה זהו סוד התורה שבכתב, וזהו סוד התורה שבעל פה, והפלל אחד, הפלל של סוד האמונה, בשביל שהוא שם מלא, שהוא סוד האמונה, ומיהו? ה' אחד ושמו אחד. ה' אחד - שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד. זהו יחוד אחד. ושמו אחד, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד - הרי יחוד אחר להיות שמו אחד. וסוד זה - ה' הוא האלהים, זה כתוב כשהם ביחוד אחד[א].

עם מה שאומר "קל מלך נאמן", והוא רומז להרוג בהם המזיקים, וזה שאמר: "לא ישכב עד יאכל טרף" - כי בהריגת אותם המזיקים, אז טורפים אותן הנשמות הבאים מסוד טרף, שהוא ע"ב רי"ו סוד רפ"ח ניצוצין, ומחזיר אותן למקומותיהם, וזה סוד - "טרף ליראיו", כי אותן הטפות שטרפו, חוזרים וטורפים אותן מידי החיצונים, וזה שאמר: "יפול מצדך אלף ורבבה מימנך אלף לא יגש", ורצונו לומר, כאשר יפלו אותן הגופות של החיצונים וימותו, ולא יוכלו עוד ליגש אל אותן הטפות והנשמות אשר הם נמשכים ממך לחזר לקחתם ולהתלבש בהם, עד כאן לשונו.

א. "קריאת שמע" היא החרב ההורגת מזיקים
בכתבי האר"י זלה"ה כתב, שיוכל להמיתם על ידי קריאת שמע שעל המטה, אם היא בכונה, כפי אשר מסדר להאר"י זלה"ה, וזה לשונו: והנה ה"קריאת שמע" היא החרב ההורגת אותם, ועל מיני מזיקים נאמר: "וחרב פיפיות בידם (תהלים קמט, ו) לעשות נקמה בגוים (שם פסוק ז)... וימה שאמר, אדם יוכל להרוג כל לילה אלף וקכ"ה, כנזכר בזהר פרשת בלק על הפסוק: "לא ישכב עד יאכל טרף" (במדבר כג, כד), ויש אדם שיוכל להמית דבר יום ביומו, כמספר הימים אשר קטא, כן צריך לתקן, והנה ב"קריאת שמע" רמ"ח תבות,

מי שלומד רק פשט עליו אמר הרשב"י טוב לו שלא יבא

פְּלוּמֵר שְׁעָקַר בִּיאַת הָאָדָם לְעוֹלָם הִיא לְלַמֵּד אֶת הַתּוֹרָה וּבִפְרָט תּוֹרַת הַסּוּד, לַמּוֹד הַזֶּהוּר הַקְּדוּשׁ, וּמִי שֶׁלּוֹמֵד רַק פְּשֵׁט עָלָיו אָמַר הַרְשֵׁב"י טוֹב לוֹ שְׁלֹא יִבְרָא, כִּי הוּא מַחְרִיב הָעוֹלָמוֹת וּמַעֲכָב הַשְּׁפַע מִיִּשְׂרָאֵל, וּמַבְטֵל אֶת בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ, (תְּקוּנֵי זוֹהַר תְּקוּן ל') וְזֶה לְשׁוֹן הַזֶּהוּר בְּתִקּוּן מ"ג: וְהָכִי מֵאֵן דְּגָרִים דְּאִסְתַּלַּק קַבְּלָהּ וְחֻכְמָתָא מֵאוּרִייתָא דְּבַעַל פֶּה וּמֵאוּרִייתָא דְּבַכְתָּב - וּכְמוֹ כֵּן [כְּמוֹ שֶׁכְּתַב לְמַעַלָּה בְּתִקּוּן מ"ב עַל מֵאֵן דְּפָגִים בְּאוֹת בְּרִית, וְרָאָה גַם תְּקוּן י"ד דף ל.], גַּם מִי שֶׁגוֹרֵם שֶׁתִּסְתַּלַּק הַקַּבְּלָהּ וְהַחֻכְמָה הַפְּנִימִית מִן הַתּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה וּמִן הַתּוֹרָה שְׁבַכְתָּב, בְּאִמְרוֹ אֵין צְרִיךְ לְלַמֵּד אֶלָּא פְּשֵׁט, וְגָרִים דְּלֹא יִשְׁתַּדְּלוּן בְּהוֹן - וְגוֹרֵם לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל שְׁלֹא יִתְעַסְקוּ בְּחֻכְמַת הַקַּבְּלָהּ, וְאִמְרִין דְּלֹא אֵית אֶלָּא פְּשֵׁט בְּאוּרִייתָא וּבִתְלֻמוּדָא - וְאוֹמְרִים שְׁאֵין בְּתוֹרָה וּבִתְלֻמוּד אֶלָּא פְּשֵׁט הַתּוֹרָה, וּמְכַחֲשִׁים אֶת פְּנִימִיּוֹת וְסִתְרֵי תּוֹרָה [וְעַן זֶהוּר רַעֲיָא מְהִימְנָא (פ' פְּנַחַס רנ"ד). דְּאָמַר דְּמֵאֲרֵי קַבְּלָהּ הֵם מֵאֲרֵי דְתִלְמוּד וּבְזוֹהַר (שם דף רמד ע"ב) כְּתַב דְּכָל חֻכְמֵי הַתְּלֻמוּד הָאֲמוּרָאִים כְּתַבּוּ הַתְּלֻמוּד ע"ד הַסּוּד.

וְעַיִן חֻקֵי חַיִּים שְׁמַבִּיא ז"ל וְהֵנָּה בְּמִדִּינַת פּוֹלִין וְסִבִּיבוֹתֶיהָ כָּל בֶּן תּוֹרָה אוֹמֵר בְּכָל יוֹם דֶּף אֶחָד אוֹ ב' בְּזוֹהַר, אֶף שְׁאֵין מְבִינִים, מְכַל מְקוֹם הַלְּשׁוֹן זוֹהַר הַקְּדוּשׁ מְקַדֵּשׁ וּמוֹעִיל מְאֹד, כֶּף כְּתַבּוּ בְּסִפְרֵים הַקְּדוּשִׁים, וְהֵם יוֹדְעִים כָּל הַנִּלְא אֶף שֵׁישׁ כְּמָה מְקוֹמוֹת שְׁאֵין נוֹהֲגִין כֵּן וְאוֹמְרִים שְׁאֵין רְאוּיִם לְכֶף וִירָאִים לְנַפְשָׁם כִּי יִזִּיק לָהֶם שְׁיִצְאוּ חֵס וְחֻלִּילָה מִדְּעַתְּם, וְהוּא טְעוֹת גְּדוֹל כִּי מַעוֹלָם לֹא נִשְׁמַע זֶה וְאִדְרָבָה יוֹתֵר מִזִּיק הַקּוּרָא בְּסִפְרֵי חִיצוֹנִים כְּאֲשֶׁר כְּתַבְתִּי לְמַעַלָּה.

וְצָרִיךְ לִידַע שְׁכָל מַה שְׁאִמְרוּ בְּש"ס גְּזֵרַת הַכְּתוּב הִינוּ לְמִי שְׁלֹא בָא בְּסוּד ה' אֲבָל עַל פִּי חֻכְמַת הָאֲמַת יֵשׁ לְכָל מִצְוָה טְעָמִים מְתוּקִים מְדַבֵּשׁ וְלֹא קָרָאָה הַתּוֹרָה חֻקִּים רַק לְעָרְכֵנוּ הַקְּטָן.

עַל כֵּן עֲצָה טוֹבָה לְכָל הַיָּרָא שְׁיִקַּח לְעַצְמוֹ סִפֵּר הַזֶּהוּר וְכַעַת הוּא בְּזוֹל אֵצֶל מוֹכְרֵי סִפְרִים וּבִקְרָאקָא יֵשׁ מוֹכֵר סִפְרִים וְשִׁמוֹ פּוֹיִסְט וְשׁוֹלַח עִם נֹאכְנָאמַע לְכָל מִי

לְמִקוֹם קְדוּשָׁה בְּכַח הַגְּדוֹל בְּשֵׁם הַיּוֹצֵא בְּפִסּוּק: 'חֵיל בְּלַע וְיִקְאָנוּ, וְהַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ עֲשֵׂה בְרוּךְ אַתָּה ה' מְקַבֵּץ נְדָחֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל'. - הַשֵּׁם הוּא חֵב"ו א' מְשֻׁמּוֹת ע"ב, וְיִכּוֹן שֶׁהַנְּשֻׁמּוֹת הַעֲשׂוּקוֹת בְּקִלְפוֹת יִפְלְטוּ וְיִחַזְרוּ אֶל הַקְּדוּשָׁה, וְהַפְּעֵלָה הִיא עַל יְדֵי מ' יוֹם שֶׁל תְּעִנִּית שֶׁל שׁוּבְבִי"ם (סוּד הַתְּשׁוּבָה דף קיג).

כְּדִי לְהַמִּית הַמִּזִּיקִים שֶׁהוֹלִיד יֹאמֵר תְּפִלָּה זוֹ הַרִי הַפְּעֵלָה הָא', שְׁיִכּוֹל לְהַמִּית הַמִּזִּיקִים שֶׁהוֹלִיד, וְהַפְּעֵלָה הַב' מַה שְׁאִמְרוּ הָאֲר"י זֶלַה"ה: אַחַר שְׁאִמְרוּ "וְקִבְצֵנוּ יַחַד מֵאַרְבַּע כְּנַפּוֹת הָאָרֶץ" - יֹאמֵר: "הִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלוֹקֵי וְאֱלֹקֵי אֲבוֹתַי שְׁכָל טַפָּה וְטַפָּה קָרִי שְׁיִצְאָה מִמֶּנִּי שְׁלֹא בְּמִקוֹם מִצְוָה בֵּין בְּרָצוֹן בֵּין בְּשׁוּגָג בֵּין בְּמִזִּד, שֶׁתְּחַזִּירֵם

שִׁישַׁלַח לוֹ ר' צ"ל מַעוֹת קְדִימָה, גַּם נִמְצָא אֶצְלוֹ כֹּל מִיַּיִן סֵפֶר מוֹסֵר, וּכְבֵר כְּתַבְתִּי כִּי בְזַמְנֵינוּ שָׂרַב הָעוֹלָם הֵם קִטְנֵי אֲמִנָה וְצָרִיךְ הֵבֵן תּוֹרָה לִיזְהַר מֵאֵד שְׁלֵא יִתְפַּס עִמָּהֶם עַל יְדֵי הַתְּחַבְרוֹת כְּמוֹ שֶׁכָּתַב הַרְמַב"ם בְּה' דְּעוֹת וְאֵין רְפוּאָה לָזֶה, רַק לַעֲנֵן בְּכָל יוֹם בְּסֵפֶר מוֹסֵר כְּגוֹן ר"ח וְסֵפֶר הַיֵּשֶׁר לְרַבְּנּוּ תָם וְסֵפֶר הַשֶּׁבֶט מוֹסֵר וְסֵפֶר מִסְלַת יִשְׂרָאֵל, מֵהַגָּאוֹן ר' מִשָּׁה חַיִּים לְאַצְאֵטוֹ וְסֵפֶר בְּאֵר מֵיִם חַיִּים עַל הַתּוֹרָה הוּא עוֹלָה עַל כּוֹלָם.

וְצָרִיכִין אָנוּ לְהֶאֱמִין בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה כִּי כָּל הַש"ס הוּא מְלֵא סוּדוֹת נוֹרָאוֹת כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ פְּרִשְׁת פִּנְחָס וְאֶפִּילוֹ הַמִּשְׁנָה שֶׁל הַמַּחֲלִיף פָּרָה בַּחֲמוֹר הוּא סֵתְרֵי תּוֹרָה, וְהֵם עֲלֵיהֶם הַשְּׁלוֹם הָעֲלִימוּ חֲכָמָה זוֹ, כִּי יִדְעוּ דְלֵאוּ כָּל מוֹחָא סְבִיל דָּא וְתוֹרַתְנוּ הַקְּדוֹשׁ הַפְּשוּט אֲמֵת, וְגַם יֵשׁ לְכָל תְּבָה רְזִין עֲלָאִין כְּמוֹ שֶׁכָּתַב הַרְמַב"ן בְּהַקְּדָמָה שָׂאִין חֲלוּק בֵּין פְּסוּק וְתַמְנַע הֵיתָה פְּלַגְשׁ לְפִסּוּק שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, כִּי כָּל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה הֵם שְׁמוֹתֵינוּ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְרֵאִיתִי בְּסֵפֶר אֶחָד שֶׁכָּתַב דְּעַל תַּבַּת בְּרֵאשִׁית חֶבֶר הַתְּנָא אֱלוֹקֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי סֵפֶר תְּקוּנֵי זוֹהַר כְּנוּדָע וְעַל הַתִּיקוּנֵי זוֹהַר עָשׂוּ הַקְּדֻמוֹנִים כְּמָה חֲבוּרִים כִּי הוּא עֲמוּק וְכֵן יֵשׁ לְדְרוֹשׁ וְלַעֲשׂוֹת חֲבוּר עַל תַּבַּת בְּרָא וְכֵן עַל כָּל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה כְּמוֹ שֶׁכָּתַב דָּוִד עָלָיו הַשְּׁלוֹם "גַּל עֵינַי וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ" (תְּהִלִּים קִיט, יח) וְעַל כָּל עֵקֶץ וְאוֹת וּנְקֻדּוֹת תְּלוּיִם כְּמָה עוֹלְמוֹת עֲלִיוֹנִים וְכָל זֶה בְּרוּר לְמַבִּין בְּסֵתְרֵי תּוֹרַתְנוּ הַקְּדוּשָׁה וְאֵין הַדְּבָרִים כְּפִשׁוּטִים כְּמוֹ שְׁמַדְמִיִם בְּנִפְשָׁם הַהִדְיוּטִים וְכְבֵר הָרַעִישׁ עוֹלְמוֹת בְּסֵפֶר הַזוֹהַר בְּפְרִשְׁת נַח עַל פְּסוּק "וְתַנַּח הַתְּבָה בַּחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי" (בְּרֵאשִׁית ח, ד) עַל זֶה כִּי אֵין בְּתוֹרַתְנוּ סְפוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת כְּנִרְאָה לְפָנֵינוּ רַהִיטָא עֵין שָׁם וְיוֹנְעֵם לָךְ עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ.

וְלָכֵן מִי שֶׁלֹּא מַחְבֵּר לְמוֹד הַזוֹהַר עִם לִימוּד הַתְּלִמוּד חָסֵר לוֹ בְּלִמוּדוֹ], בּוֹדָאי כְּאֵלוֹ הוּא יִסְלַק נְבִיעֵנוּ מֵהֵהוּא נִהַר - בּוֹדָאי נִחְשָׁב לוֹ כְּאֵלוֹ הוּא מְסַלֵּק אֶת נְבִיעֵת שְׁפַע הַחֲכָמָה וְהַבִּינָה מִן הַיְסוּד, וּמֵהֵהוּא גֵן - וּמֵאוֹתוֹ הֵגֵן הִיא הַמַּלְכוּת הַנִּקְרָאת גֵן, וְוִי לִיה - אוֹי לוֹ לְאֵדָם זֶה, טַב לִיה דְּלֵא אֲתַבְרִי בְּעֲלָמָא, וְלֵא יוֹלִיף הִיא אוֹרֵייתָא דְּבִכְתָּב וְאוֹרֵייתָא דְּבַעַל פֶּה - טוֹב לוֹ שְׁלֵא הִיָּה נְבָרָא כָּלֵל בְּעוֹלָם, וְלֵא הִיָּה לוֹמֵד תּוֹרָה שְׁבִכְתָּב וְתוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה, כִּי אִם הִיָּה עִם הָאֲרֵץ שְׂאִינוּ רָאוּי וְאִינוּ יוֹדַע לְלַמֵּד קְבָלָה, לֵא הִיָּה פּוֹגֵם כָּל כֶּף, אֲבָל מִי שֶׁלָּמַד נְגֻלוֹת הַתּוֹרָה, וּמְכַחֵשׁ אֶת פְּנִימִיּוֹת וְנִסְתָּרוֹת הַתּוֹרָה, הוּא מְסַלֵּק אֶת הַשְּׁפַע וְהַיְחוּד שֶׁל הַיְסוּד, דְּאֲתַחֲשֵׁב לִיה כְּאֵלוֹ אַחְזֵר עֲלָמָא לְתַהוּ וְבַהוּ, וְעוֹד נִחְשָׁב לוֹ כְּאֵלוֹ הַחֲזִיר אֶת כָּל הָעוֹלָם לְתַהוּ וְבַהוּ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב לְפָנֵי בְּרִיאַת הָעוֹלָם "וְהָאֲרֵץ הִיָּתָה תַהוּ וְבַהוּ וְחִשְׁףָה עַל פְּנֵי תַהוּם" (בְּרֵאשִׁית א' ב), וּבְחֻטָּאוֹ מַגְבִּיר הַקְּלָפוֹת וְגוֹרֵם שֶׁהַנְּהָר וְהַגֵּן יִבְשִׁים

בעונותינו, [והענין שבזמן הזה, הוא עולם התהו בלא תורה ובלא משיח, ואיננו גרמין דזיל משיח (גר"א), ביאור דבריו הקדושים, שעל ידי שישראל עוסקים בלמוד הסוד, מביאים את העולם לתקונו, ומזרזים את ביאת המשיח ברחמים, ואלו שאינם רוצים חלק בתורת הרשב"י, וגם מפריעים ומבטלים את ישראל מלמוד הזוהר הקדוש, הם מחזירים את העולם לתהו ובהו, ולא רוצים בתקון העולם ובגלוי מלכות השם, ומעכבים ומונעים מהמשיח לבא], וגרים עניותא בעלמא ואורך גלותא - והם אלו שגורמים עניות בעולם וארך הגלות, כי אם אין שפע מישראל להשפיע ביסוד ומלכות, מאין יהיה שפע למטה.

רק בלמוד תורה לשמה מעלים התורה למעלה ומורידים השפע לעולם הזה וכמו שכתב הבאר מים חיים שרק בלמוד תורה לשמה מעלים התורה למעלה ומורידים השפע לעולם הזה, ואם אין עליה, מאין יהיה השפעות למטה, ורק לומדי תורת הרשב"י הם לומדי תורה לשמה (חסד לאברהם), ומי שלומד סתרי תורה מקים את העולם, ומזרז את ביאת המשיח ברחמים (ביאור הגר"א דף צ"ב: וכסא מלך). ובפרוש באר לחי רואי על תקון מ' מבאר אלו היינו זוכים ללחות ראשונות היינו לומדים רק תורת הסוד כי זה תורת גן עדן, ולאחר שנשתברו הלוחות אז נשאר התקון הזה לדור האחרון של משיח, עכת"ד, ובספר סוד התקון (דף ל:), כותב: דכמו דאז נשתברו לוחות ראשונות בסבת הערב רב, כמו כן מ'ה ש'היה ה'וא^ל ש'היה, והערב רב הם אלו שלא נותנים לישראל קדושים ללמד תורת הסוד, המיחד לדור התקון דור הגאולה, ורוצים להמשיך את קלקולם שגורם שבירת הלוחות גם עתה, והם אותם שאמר עליהם הזוהר הקדוש (ח"ב בשלח דף ס"ב ע"ב):

עד שלא נתן הקב"ה תורה לישראל, הבחין בין אותם בני האמונה לבין אותם רשעים שאינם בני אמונה

רבי שמעון אמר, תא חזי, עד לא יב קדשא בריך הוא אורייתא לישראל, אבחין בין אינון בני מהימנותא, ובין אינון חייביא דלאו אינון בני מהימנותא, ולא קיימין באורייתא. ובמה אבחין לון. במן. כמה דאתמר אנסנו. וכל אינון דאשתכחו דאינון בני מהימנותא, רשים ליה קדשא בריך הוא, ברשימו דכתרא דחס"ד, כמה דאת אמר המיחלים לחסדו, ועל דא למען אנסנו. וכל אינון דלא משתכחי בני

ב. ראשי תבות משה - כי הוא בא בכל דור, ולומדים תורת הנסתר - זוהר הקדוש, עוזרים ובמיחד בדור האחרון (כמבוא בזוה"ק) - להלחם עם הערב רב, לתקן פשע דור המדבר - ועל ידי ולפדותה (זוהר בראשית כ"ח).

מהימנותא, אעדי מנייהו כתרא עלאה דא. ומנא אכריז ואמר, "ובטן רשעים תחסר" (משלי יג, כה). ועם כל דא לא העדיף המרבה והממעט לא החסיר.

תרגום ללשון הקדש: רבי שמעון אמר, בא ראה, עד שלא נתן הקדוש ברוך הוא תורה לישראל, הבחין בין אותם בני האמונה לבין אותם רשעים שאינם בני אמונה ולא עומדים בתורה. ובמה הבחין בהם? במן, כמו שנאמר אנסנו. וכל אותם שנמצאו שהם בני האמונה, רשם אותם הקדוש ברוך הוא ברשם של כתר החס"ד, כמו שנאמר המיחלים לחסדו, ועל זה למען אנסנו. וכל אותם שלא נמצאו בני אמונה, העביר מהם הפתר העליון הזה, והמן הכריז ואמר, ובטן רשעים תחסר. ועם כל זה, לא העדיף המרבה והממעט לא החסיר.

מה זה שטו? שטות היו לוקחים לעצמם

זוהר: ... ואינון דלא אשתכחו בני מהימנותא, מה כתיב בהו, (במדבר יא) שטו העם ולקטו. מאי שטו. שטותא הוּו נסבי לגרמייהו, בגין דלא הוּו בני מהימנותא. מה כתיב בהו. וטחנו ברחים או דכו במדוכה וגו'. מאן אטרח (דף ס"ג ע"א) לון כל האי. אלא דאינון לא הוּו בני מהימנותא. כגוונא דא, אינון דלא מהימני ביה בקודשא בריך הוא, לא בעאן לאסתכלא בארחוי, ואינון בעאן לאטרחא גרמייהו כל יומא בטר מזונא, וממא ולילי, דלמא לא סליק בידייהו פתא דנהמא. מאן גרים לון האי. בגין דלאו אינון בני מהימנותא. אוף הכא, שטו העם ולקטו, שטו בשטותא דגרמייהו, ובעאן לאטרחא עליה, הדא הוא דכתיב, וטחנו ברחים. בטר כל טרחא דא, לא סליק בידייהו, אלא דכתיב והיה טעמו כטעם לשד השמן. ולא יתיר. מאן גרים לון האי, בגין דלא הוּו בני מהימנותא.

תרגום ללשון הקדש: ואותם שלא נמצאו בני אמונה, מה כתוב בהם? (במדבר יב) שטו העם ולקטו. מה זה שטו? שטות היו לוקחים לעצמם, משום שלא היו בני אמונה. מה כתוב בהם? וטחנו ברחים או דכו במדוכה וגו'. מי הטריח אותם לכל זה? אלא שהם לא היו בני אמונה. כמו זה אותם שלא מאמינים בקדוש-ברוך-הוא, לא רוצים להסתכל בדרכיו, והם רוצים להטריח את עצמם כל יום אחר מזון יום ולילה, אולי לא יעלה בידם פת לחם. מי גרם להם את זה? משום שאינם בני אמונה. אף כאן, שטו ולקטו - שטו בשטות של עצמם, ורוצים להטריח עליו. זהו שכתוב וטחנו ברחים. אחר כל הטריחה הזו לא עלה בידיהם, אלא שכתוב והיה טעמו כטעם לשד השמן, ולא יותר. מי גרם להם את זה? משום שלא היו בני אמונה, עכ"ל הזוהר הקדוש שם. - והם עדין אוהזים בשטותם, מפני שלא עמדו רגליהם על הר סיני כמו שכתוב בזהר בהעלתך (דף קנב). וזה לשונו:

"אינון דקיימו בטורא דסיני", ולא נעו ועמדו מרחוק, אלא עמדו בטורא דסיני מתחלה ועד סוף, לכן הם זוכים לחכמת האמת
חכימין עבדי דמלכא עלאה, אינון דקיימו בטורא דסיני, לא מסתפלי אלא בנשמתא, דאיהי עקרא דכלא אורייתא ממש וכו' עד כאן לשונו.

תרגום: [ונכתב בצדו, אמר מעתיק: משמע אותם שאינם יודעים סודות התורה לא עמדו על הר סיני]. ולזמנא דאתי, זמינין לאסתפלא בנשמתא דנשמתא דאורייתא. וממשיך ואומר הגה"צ הרב פתיה זי"ע: ונראה לי בבאור פונתו כי בתחלה כשיצאו ישראל לקראת האלקים היו מתיצבים בתחתית ההר ואחר כך נאמר: "וירא העם וינעו ויעמדו מרחק", כי היו יראים פן תאכלם האש הגדולה הזאת וימותו. והיה מקצת מהעם שהיו ששים ושמחים לקראת השכינה ולא רצו לזוז ממקומם הראשון לעמד מרחוק אפילו אם ימותו ממש, ועליהם הוא מה שכתוב בזהר הנזכר "אינון דקיימו בטורא דסיני", כלומר ולא נעו ועמדו מרחוק אלא עמדו בטורא דסיני מתחלה ועד סוף, ולכן הם זוכים לחכמת האמת. ואותן הנשמות אשר נעו עם העם ועמדו מרחוק, פן הם עושים גם עתה שנסים ועומדים מרחוק לחכמת האמת, מיראתם פן תאכלם האש הגדולה הזאת.

אורו של אדם הראשון מאורו של הקב"ה היה, שהוא אור החיים
פי לוחות הראשונות הם עץ החיים וחי לעולם וזהו למוד תורת הסוד הזוה"ק שנתן לנו על ידי הרשב"י ע"ה, וזהו סוד תורה בטרתיה בבחינת "לא יגרף רע" (תהלים ה, ה), כי הכל טהור ולא שיק בו עץ הדעת טוב ורע, מה שנעשה בלוחות שניות, אלא הכל גלוי אלקות אור שבעת הימים, כמבאר בספר המפאר - לרבי שלמה מולכו ז"ל, כתב: וכשנברא אדם הראשון היה אורו גדול מכל אור הנבראים. שהשמש היה מתביש מפניו, לפי שהשמש מאיר בעולם הזה. ואורו של אדם הראשון מאורו של הקב"ה היה, שהוא אור החיים. וכשחטא אדם נטלה ממנו אותו מעלה ומדרגה. ובזמן הגאולה ימחל הקדוש ברוך הוא חטאו של אדם בזכות הגואל. ואז הנשמות תהיינה מאירות באור החיים וטהורות ונקיות מהנזק שקבלו בחברת הגוף אשר בו. ורוח ונפש שהם עץ הדעת טוב ורע שבסבתם הנשמות הטו מן הדרך הישר, ועד שתהיו כל הנשמות שלמות, יתעכב ויתאחר מלבא משיח בן דוד. כמו שאמרו רבותינו ז"ל, אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף, פרוש עד שתהיו תמימות נקיות ושלמות, ואז יאיר לנו האור הגדול שהוא הקדוש ברוך הוא ולא השמש והירח, כמו שאמר הכותב "לא יהיה לך עוד השמש לאור" (ישעיהו ס, יט) וכתוב "והיה אור הלבנה וכו'" (שם ל, כו), וכתוב "כאור שבעת הימים" אור שנברא במעשה בראשית.

לעתיד לבוא "הקטן יהיה לאלף"

ובספר מגלה עמקות על התורה - (פרשת דברים), כתב: שמקדים רפואה למכה בליל טית באב שהוא קדם לחרבן הבית, כי המקדש נשרף ביום י' כמ"ש ר' יוחנן (תענית כט), אילו הייתי באותו דור הוי קבעינה בעשירי, שבו נשרף ההיכל, והקב"ה קדם שנשרף בית המקדש עסק (בגאלה) [בגאלת] ישראל, והיה מטיל עם אברהם ארכות וקצרות, שהן הן ב' גאולות כמו שנאמר "הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום אני ה' בעתה אחישנה" (ישעיהו ס, כב) שקשה איפכא מבעיא ליה? זכו אחישנה, לא זכו בעתה, רי"ל אשכנזי מפרש, שצריך להוציא כל הנשמות שבגוף, ואם פן איך יכול להיות אחישנה? אבל התרוץ, שכל הנשמות יבואו יחד, ש"הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום" שכל הנשמות יהיו ביחד, ואם פן יהיה בעתה ואחישנה, זה שהיה מטיל עמו ארכות וקצרות, שהראה לו ב' גאולות שיהיו קצרות אף ארכות, ואני מפרש על הצרות, כי אין בן דוד בא עד שיבואו כל הצרות ויסורין שגזר הקב"ה, וכימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, שהקב"ה שלח הרבה צרות תכופות וסמוכות, כמו שכתוב, "כי ידעתי את מכאוביו", וכן לעתיד לבוא "הקטן יהיה לאלף" שיהיה קטן יעקב, ואלף צרות יגיעו לו, ואם פן הוא בעתה ואחישנה, לכן אמרו רז"ל (סנהדרין צ"ח) אם ראית דור שצרות רבות באים חכה לו, שנאמר (שם נט) "כי יבוא כנהר צר אז רוח ה' נססה בו ונבא לציון גואל", וכו'.

כאשר האדם הוא חוזר בתשובה שלמה, אז חוזרות הנשמות ההם, אל אוצר הקדושה

ובשער הפסוקים (ישעיה סימן נ"ט), כתב המהרח"ו דברי האריז"ל: ונבא לציון גואל וגו': ארז"ל אין בן דוד בא, שהוא הגואל, עד שיכלו להתתקן כל הנשמות שבגוף. ולכן ראשי תבות, 'גואל' ולשבי פשע, הוא גוף, לרמז, כי לא יבא בציון הגואל, עד שיכלו כל הנשמות שבגוף, ויתוקנו, ויהיו שבי פשע: [הגהה אמר שמואל] (בנו של המרח"ו) נראה לעניות דעתי, כי שבי פשע, ירמז, להחזיר ולצרף האותיות מפשע, הגורם לחסרון השפע מן העולם, לאותיות שפע. - גם ראשי תבות 'ביעקב' נאם 'ידו'ד' ואני, הוא בני"ו, לרמז, כי הנה האדם המוציא שכבת זרע לבטלה, מוסר טפות זרעו שהם בניו, אל הקלפות החיצונים פנודע. וכאשר האדם הוא חוזר בתשובה שלמה, אז חוזרות הנשמות ההם, אל אוצר הקדושה, הנקרא גוף, וכל זמן שאינם חוזרות, המשיח מתעכב. וזה שאמר הכתוב, ונבא לציון גואל, כאשר ישובו מן הפשע, שהוא טפות זרע לבטלה שהם בניו, ויחזירו אל הגוף הנזכר.

"הקטן" יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום וגו': הנה אין בן דוד בא, עד שיכלו כל הנשמות שבגוף, כמו שכתבתי לעיל בפסוק, "ובא לציון גואל". גם נודע, כי אם ישראל ישובו בתשובה, יבא מיד הגואל, כמו שאמר הכתוב, "היום אם בקולו תשמעו" (תהלים צ"ד, ו) ואם אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות, איך יתקיים זה וזה. לזה אמר הכתוב, "הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום", ויולידו נשמות לאין מספר, ויכלו לצאת כל הנשמות, כיון שישבו בתשובה, כנזכר בפסוק שלפניו, שהוא, "ועמך כלם צדיקים", והרי נתקיימו שתיהם וכו'. ונמצא כי הגאולה באה בעתה, לפי שכבר יצאו כל הנשמות. והוא אחישנה, כי על ידי התשובה, אקדים זמן הגאולה, ואעשה נס גדול כזה, שהקטן יהיה לאלף, והרי הוא בעתה ואחישנה, עכ"ל.

"כי לא ידח ממנו נדח"

והגאון רבי יעקב מליסא (בעל התיבות), בפרושו צרור המור על שיר השירים, כתב דכל הצרות שיש לישראל במשך כל הגליות הם למען סבה אחת "כי לא ידח ממנו נדח" ועל ידי זכור היסורים מתבררים כל הניצוצות הקדושים כנודע (לך נא ראה דברי האריז"ל בענין גלות מצרים וכל עבודת הפרך שהיתה להם).

כחו של המלך המצפה שילה, הוא בחינת שיתעסקו ישראל ביינה של תורה

מכל האמור לעיל, נראה ומתבאר ביותר דברי האור החיים הקדוש על הפסוק (בראשית פרק מט יא) "אסרי לגפן עירה ולשורקה בני אתנו כבס ביין לבשו ובדם ענבים סותה", כבס ביין וגו' - יתבאר על דרך אומרים ז"ל (בזוהר חדש פ' בראשית) כי גלות ד' שבו יגלה הגואל העצום, צריך שתהיה ביד ישראל מצות עסק התורה, וזולת זה יתעכב מבוא, ולזה רמז באומרו כבס וגו', פרוש כי כחו של המלך המצפה שילה שמו הוא בחינת עסק התורה שיתעסקו ישראל ביינה של תורה, ועין מה שפרשתי (שהש"ר ב) בפסוק "הביאני אל בית היין", (ושם כתב שיין רומז לד' חלקי התורה, וברש"י על פסוק זה בגמרא כתב, יין גימטריה סוד, כננתו שרומז ללמוד הסוד), ואמר כי באמצעותה יהיה לבושו שהוא פנוי למלכות, נכון אליו ללבושו, - ואומרו "ובדם ענבים וגו'" - נתפון לומר כי אם יגיע זמן הגאולה ולא ימצא יין, פרוש שאין בנו תורה, תהיה הגאולה באמצעות על ותוקף הגלות אשר יציון האמות לישראל, כאומרים ז"ל (סנהדרין צז:) כי כשיגיע קץ הנחתם ולא יהיה בישראל זכות לגואלם יעמיד להם מלך קשה כהמן וכו', והוא אומרו ובדם ענבים, כי באמצעות היסורין יזדככו הנפשות, ויתבררו ניצוצי הקדושה, כדרך שיתבררו באמצעות בחינת התורה, אלא שזו מלאכתו נאה וזו מלאכתו בלתי נאה, עכ"ל.

**הרשב"י ורבי אלעזר נצלו מגזרת מיתת עשרה הרוגי מלכות על ידי
שהשקיעו עצמם בתורה בגלוי הסוד**

זאת אומרת שאין לנו שום עצה להנצל מיסורי עקבתא דמשיחא ולחזור בתשובה שלמה תשובה פנימית תשובה עילאה, אף ורק בלמוד הזוהר הקדוש המתקן ומזכך הנשמה מבפנים (עין תקוני זוהר תקון מ"ג פי אם מתחילים ללמוד מתקנים את כל השנים הקודמות) ומכין אותנו לקראת הגאולה השלמה, וכדברי הרמח"ל הקדוש, באגרתו המפורסמת בענין "זאת חקת התורה אדם כי ימות" וגו', שאף ורק על ידי למוד הזוהר הקדוש ברציפות בחבורות קדושות בכל קהלות ישראל ינצלו מהגזרות ומהיסורים ויזכו לחיי נצח, וכמו שאמר האריז"ל (הביאו מהרצ"א מדינוב זי"ע) שהרשב"י ורבי אלעזר נצלו מגזרת מיתת עשרה הרוגי מלכות על ידי שהשקיעו עצמם בתורה בגלוי הסוד, והעלו מ"ן ונחת רוח להקב"ה ביותר.

**גלוי חכמה זאת עתה, הוא כדי שיהיה לו מגן לאחוז בלבב שלם
באבינו שבשמים**

והוא שנשאר לנו צנצנת המן להצילנו בדור האחרון, כאשר החשף יכסה ארץ, ודור המבול ודור ההפלגה חוזרים בגלגול בזה הזמן כנודע מהאר"י הח"י והבעל שם טוב זי"ע, (ראה ספרי הערב רב וכל המסתעף י"ז חלקים), הדבר היחיד היכול להצילנו הוא למוד הזוהר הקדוש, כדברי תלמידי האר"י ז"ל: וזה לשון החכם הגאון מורינו הרב רבי יעקב צמח נר"ו [זי"ע] (בהקדמה לספרו רנו ליעקב): עוד נראה לי, כי גלוי חכמה זאת עתה בדורות גרועות, הוא כדי שיהיה לו מגן עתה לאחוז בלבב שלם באבינו שבשמים, כי באותן הדורות, הרב היו אנשי מעשה וחסידים, והמעשים טובים היו מצילין אותן מפני המקטרגים, ועתה רחוקים משרש העליון, כמו השמרים בתוף החביות, מי יגן עלינו אם לא קריאתנו בחכמה זאת הנפלאה והעמקה, ובפרט על דרך שכתב הרב זכרוננו לברכה, שהנסתרות נעשו עתה כמו נגלות, כי בדור הזה מושל הזנות ומלשינות ולשון הרע ושנאה שבלב ונתפשטו הקלפות, באפן שמתביש האדם לנהג דברי חסידות, והשם יגן עלינו וימחל לעוננו, אמן כן יהי רצון. עד כאן לשונו.

הגאולה העתידה לא יהיה עד שיזכו לתוספת הקדושה הזו

וכאור לעינים באורו של השל"ה הקדוש שכתב על כך "הנה מבאר מכאן שחבור הזהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים שאז יתגלה לתחתונים ובזכות העוסקים יבוא משיח כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו וזה שאמר ובגנה ושבתם איש אל אחוזתו

וכו' כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצריך הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם הפסח ובדם המילה כן הגאולה העתידה לא יהיה הגאולה עד שיזכו לתוספת הקדושה הזו והוא רצון האל יתברך ואשרי הזוכה בה" (עשרה מאמרות מאמר ראשון, שני לוחות הברית)

על כן התקבצו כל ישראל באחדות ובשמחה ואחזו באילן החיים ללמוד הזוהר הקדוש "בספרא דא פקון מן גלותא ברחמי", וכאשר ילמדו ויעסקו כלם בתורה, תקף תבוא הגאולה בכח התורה הקדושה. ובזהר רעיא מהימנא פרשת נשא (דף קכ"ד, עמוד ב') אמרו: דבגיניה "וקראתם דרור בארץ", ובזכותיה יתקיים "ה' בדרך ינחנו ואין עמו אל נכר".

למוד המשניות - מזרו את הגאולה

בספר אור תורה - לקוטים: עוד מבאר בכמה מקומות בדבריהם, שעקר ביאת משיח הוא בזכות התורה, כמו שאמרו בפרק קמא דבבא בתרא (ח, עמוד א') מאי דכתיב, "גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם ויחלו מעט ממשא מלך שרים" (הושע ח', י'), ותיניא כל פסוק הזה בלשון ארמי נאמר, אי תנו, "עתה כלהו אקבצם", ואם מעט מהם, "ויחלו ממשא מלך ושרים". ואמרו שם מאי דכתיב, "אף חבב עמים כל קדשיו בידך" (דברים ל"ג, ג'), אפלו בשעה שאתה מחבב עמים, כל קדושים שלהם בידך הם וכו', וכתב על זה הרי"ח הטוב דמכאן ראיה כי למוד המשניות הוא המזרז את הגאולה, כי יתנו לשון משנה, וכמו שאמרו כל הנותן עליו על תורה, מעבירין ממנו על מלכות וכו' (אבות פרק י"ג משנה ה'), כי בזמן שקולו של יעקב וכו', אין הידים ידי עשו וכו' (בראשית רבא פרשה ס"ה, ט"ז), ובפרק חלק (צ"ח עמוד ב') שאלו תלמידיו את רבי אלעזר, מה יעשה אדם וינצל מחבלו של משיח, יעסק בתורה ובגמילות חסדים וכו', עד כאן לשונו.

בני! שנו מדותי "למדו תורתתי"

אמרו חז"ל ביבמות (צו ע"ב - צז ע"א): ... אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי: כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה - שפתותיו דובבות בקבר... אף תלמידי חכמים כיון שאומרים דבר שמועה מפייהם בעולם הזה שפתותיהם דובבות בקבר. תתארו לכם מי הוא בעל המאמר הזה? רבי שמעון בן יוחאי ע"ה, ועל ידי שאנו לומדים תורתנו כבקשתו בני שנו מדותי "למדו תורתתי" (גטין ס"ז) ועושים לו נחת רוח, ועל ידי זה הוא מחזיר לנו נחת רוח ומתפלל בעדנו, וכחו גדול, כמו שאמר על עצמו: יכולני לפטר את כל העולם מן הדין. וכמבאר בזהר הקדוש (חלק ג' דף קל"ח). בלשון הקודש: ואין העולם מתקיים

אלא בסוד... אמר רבי שמעון, לשמים לא אמר שיקשיבו, לארץ לא אמר שתשמע, שהרי אנו קיומי העולמות.

גדולה זכות רבי שמעון בר יוחאי בעולם העליון יותר מכל הצדיקים וכל המזכה את הרבים בלמוד הזהר הקדוש נקרא עוסק בתורה ובגמילות חסדים באופן הכי נעלה ומקים ומציל את כל העולם כלו, ומתקשר לנשמת הרשב"י זכותו יגן עלינו, וכמו שכתב הגאון הקדוש צדיק ויסוד עולם אור טמיר ונעלם, קדש הקדשים המלובן, מרא דרזין, מרן רבנו יעקב אבוחצירא זכר צדיק וקדוש לברכה זכותו יגן עלינו אמן, בספרו דורש טוב (עמוד ע"ב) וזה לשונו: גדולה זכות רבי שמעון בר יוחאי בעולם העליון יותר מכל הצדיקים, עד כאן לשונו. וכמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה, (ספ"ה דף מ"ה עמוד ב). ואמר חזקיהו אמר רבי ירמיהו משום רבי שמעון בן יוחאי יכול אני לפטר את כל העולם כלו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה, ואלמלי אלעזר בני עמי מיום שנברא העולם ועד עכשו ואלמלי יותם בן עזיהו עמנו מיום שנברא העולם עד סופו, ואמר חזקיהו אמר רבי ירמיהו משום רבי שמעון בן יוחאי ראיתי בני עליה והן מועטין אם אלהן הן אני ובני מהן, אם מאה הם אני ובני מהן, אם שנים הן אני ובני הן.

הרוצה לזכות לארח את הרשב"י בביתו ילמד זוהר הקדוש - הרשב"י ז"ע יושב אתנו בלומדינו תורתו

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי ז"ע זקנו של החיד"א, בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי ז"ע בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשכנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתעטר" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, וישב בגוון, עכל"ק.

ואין שום ספק כאשר יבקש כל בקשה שהוא, בזכות הלמוד בזוה"ק, יזכה שתתקבל תפלתו. כמו שמבאר בכתבי האר"י מובא (שער הפסוקים - ספר שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח'בירים מ'קשיבים לקולך השמיעני, הוא "חמלה", כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות, על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה.

בחינת ספר הזהר הוא בבניה

ראה גם ראה כי בחינת ספר הזהר הוא בבניה, ומידע ידיע מאי דאתמר בזהר הקדוש ובתקונים בדוכתי טובא, כאשר ירדף הקורא אצל עין רוג"ל איזה מקום בניה, והוא כי חמשים שנים דיובל הנה הנם חמשים שערי בניה.

וזה אמר וקראתם דרור בארץ לכל יושביה, וקראתם דיקא, אשר תקראו אותם בספר הזהר והתקונים, ובזכותא תליא מילתא, דעל ידי זה דרור בארץ לכל יושביה. ועל זה סיים וקאמר יובל היא, כלומר דהם בחינה אחת, כמו שיובל בחינת בינה, כמו כן למוד הזהר הקדוש אני בינה לי גבורה.

ומה שאמרו בזהר הקדוש במאמר הלצה על ידי למוד ספר הזהר שהוא מסטרא דבינה ויהיו טועמי"ם מלמטה מאילנא דחיי נפשי יסוב"ב ינחני לרמז בזה כי בינה עם הכולל גימטריא חיי"ם. (נפש חיים למהר"ח פלאג"ז ז"ע, מערכת הד' אות ה') **ברעיא** מהימנא (פרשת נשא דף קכ"ד:) והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר, מן זוהרא דאימא עלאה תשובה. באלין לא צריך נסיון, ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו האי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. ויתקיים בהון, (דברים לב) ?? בדרך ינחנו ואין עמו אל נכר. עד כאן לשונו.

"כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק", שבזכות שלומדים בספרו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זכותו יגן עלינו אמן, נושע בכל הנצרך לנו.

"כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק", - הדח"ק נוטריקון: ה'הוגים ד'בריו חק, כלומר, שלומדי הזהר הקדוש תורתו של הרשב"י ז"ע חק ולא יעבור דבר יום ביומו, בודאי יכולים להשען עליו שילמד עליהם זכות בשמים, וינצלו בזכותו.

"משנה אותיות נשמה" והוא תקון גדול לנשמה, וכן למוד הזהר הקדוש
הוא תקון גדול לנשמה

וכבר איתא במדרש (שיר השירים פ"ג), "סמכוני באשישות רפדוני בתפוחים" (שיר השירים ב' ה'), זה משנה ואגדה, עין שם. ובמשניות אלו עם הזהר הקדוש, יוכל כל אחד ללמד בו ולהשיב נפשו בתורת ה' תמימה, "משנה אותיות נשמה" והוא תקון גדול לנשמה^[1], וכן למוד הזהר הקדוש הוא תקון גדול לנשמה, כידוע

יקרא אותה מצות אנשים מלמדה אשר בקריאתו שגיאות אין מספר, והוא מהתקונים החשובים לעון פגם הברית.
מנהג ללמוד ח"י פרקי משנה בכל יום משובבי"ם:
ואדוני מורי זלה"ה היה נוהג לקרא ח"י פרקי משנה מידי יום ביום עם פירושיהן לתקון מדת אל ח"י כנודע.

ג. למוד משנה על פה מתקוני פגם הברית: וכתב החסיד בשער הקדושה שישתדל לדעת ש"ס משנה על פה בסוד כי ידיעת התורה על פה הוא במדת הזכר וכיון שזה פגם אות הברית שהוא במקום הזכר ויורד למקום השכחה ראוי שיתקן על ידי זכירה לדעת ש"ס משנה על פה, ועקר ידיעת המשנה הוא שישתדל לדעת אותה בפרושה ולא

מספרים הקדושים, וכל ישראל יש להם חלק לעולם הבא, וכן כל ששים רבוא נשמת ישראל כלולים בזהר הקדוש (תקוני זהר חדש דף קכ"ד ע"א, רמח"ל), על כן, כל ישראל צריכים ללמוד משניות עם זהר שיהיה תקון לנשמתם, ואיתא בילקוט שמעוני (במדבר פרק כ"ח רמז תשע"ו): רב הונא אמר אין הגליות מתקבצות אלא בזכות משניות, ומה טעם "גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם", עד כאן. וזהו דבר השווה לכל נפש, ובמעט רצון יזכה לקבץ "הצאן" להמשיך צינורות השפע.

"כי לא תשכח מפי זרעו" הם אותיות יוחא"

ועל זה נאמר "כי לא תשכח מפי זרעו", וכן על למוד הזהר כתב מוהר"ן רמז זה: לכו חזו מפעלות השם התגלות נפלא מסוד גדלת התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי זכרונו לברכה: רבי שמעון בן יוחאי הבטיח שלא תשתכח תורה מישראל על ידו. כמובא בדברי רבותינו זכרונם לברכה (שבת קלח:): 'כשנכנסו רבותינו לחרם ביבנה אמרו: עתידה תורה שתשתכח מישראל ואמר רבי שמעון בן יוחאי שלא תשתכח. שנאמר: "כי לא תשכח מפי זרעו". וכמבאר בזהר (נשא קכד:): 'בהאי חבורא דאיהו ספר הזהר יפקון בה מן גלותא'.

ועתה בוא וראה והבן נפלאות נסתרות של תורתנו הקדושה. כי על כן סמך רבי שמעון בן יוחאי עצמו על זה הפסוק "כי לא תשכח מפי זרעו". כי באמת בזה הפסוק בעצמו מרמז ונסתר סוד הזה, שעל ידי זרעו של יוחאי, שהוא רבי שמעון בן יוחאי, על ידו לא תשתכח התורה מישראל. כי סופי תבות של זה הפסוק "כי לא תשכח מפי זרעו" הם אותיות יוחא", וזה שמרמז ומגלה הפסוק "כי לא תשכח מפי זרעו", מפי זרעו דיקא, הינו מפי זרעו של זה בעצמו שהוא מרמז ונסתר בזה הפסוק, שהוא התנא יוחאי. כי על ידי זרעו של יוחאי שמרמז בזה הפסוק בסופי תבות כנזכר לעיל, שהוא רבי שמעון בן יוחאי, על ידו לא תשכח התורה, כי בזהר דא יפקון מן גלותא כנזכר לעיל. ודע, שסוד רבי שמעון בעצמו הוא מרמז בפסוק אחר. כי דע כי התנא הקדוש רבי שמעון הוא בחינת (דניאל ד) עיר וקדיש מן שמיא נחת, ראשי תבות שמעון וכו'. (לקוטי מוהר"ן - בתחלת הספר).

סגלת למוד משניות בשובבי"ם ובפרט בקדשים וטהרות: ועל כל פנים מי שיש אתו סדרים אחרים בלמודו ביתר הימים הנה בבא לעשות תקון הפ"ד מי תעניות בימי השובבי"ם יעתיק עצמו ויקבע עקר למודו בימים ההם בשיתא סדרי משנה למלאות לו נשמה תמימה ולקשרא ייחודא דמאריה כדקא יאות, ואם לא תשיג ידו די השלם כל הש"ס יקבע עקר למודו בסדר קדשים וטהרות. (ספר יסוד הקדושה)

שְׁמֵנָה אוֹתִיּוֹת מִשְׁנָה

וּבַמְדַרְשׁ תַּלְפִּיּוֹת (עֵנָף אֶפֶוד), כְּתוּב: "כְּשֶׁדִּנְיָן אוֹתוֹ (אֶת הָאָדָם) לְגִיהֵנָם, קוֹרָא לְכָל שֶׁבֶט וְשֶׁבֶט שְׂיֻצִילֵהוּ מִשָּׁם וְאִין קוֹל וְאִין עוֹנָה; וְכִשְׁקוֹרָא לְאַשֶׁר מוֹשִׁיב לוֹ אֲשֶׁר: קְרִיאַת מִימֵיךָ מִשְׁנָה? אִם אוֹמֵר לוֹ הֵן, מִיָּד מוֹצִיא אוֹתוֹ מִגִּיהֵנָם בְּזָכוֹת הַמִּשְׁנָה", וְזֶהוּ "מֵאֲשֶׁר שְׁמֵנָה לַחֲמוֹ", שְׁמֵנָה אוֹתִיּוֹת מִשְׁנָה¹, וְכֵן דְּרָשׁוּ "מֵאֲשֶׁר שְׁמֵנָה לַחֲמוֹ" מֵאֲשֶׁר רָאִשִׁי תַבּוֹת מִלְמוּד אֲמַר ר'בִּי שִׁמְעוֹן "שְׁמֵנָה

שְׁנַתְבָּאָר, כִּי כָּלל הַתּוֹרָה מַצְלַת מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֵנָם וּמְקַרְבֵּת מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ וְכוּ', ע"כ".
 וּבְכַח הַצַּדִּיק הַתְּנָא הָאֱלָקִי הַרְשָׁבִי ע"ה, שְׁמִסֵּר גּוֹפּוֹ וְנַפְשׁוֹ וְנִכְנַס לְעַפְרָא שְׁלוֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנִים בְּתוֹךְ מַעְרָה, וְחֵי עַל חַרּוּבִים וְיָמִים וְטָמַן אֶת גּוֹפּוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּתוֹךְ הַחוֹל בְּהַתְּפַשְׁטוֹת הַגְּשָׁמִיּוֹת, יַחַד עִם בְּנֵי הַקְּדוֹשׁ רַבִּי אֶלְעָזָר ע"ה, אֲנַחְנוּ כְּלָנוּ לּוֹמְדִים אוֹ נִלְמַד אֶת סוּד הַבְּרוּר, כֹּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יַעֲסֵק בְּסוּפּוֹ שֶׁל הַבְּרוּר, בְּתַקּוּן וְצַרוּף עַל יְדֵי לְמוּד בְּזוּהַר הַקְּדוֹשׁ, בֵּין בְּגִלְגּוּל זֶה וּבֵין בְּגִלְגּוּל אַחֵר, מִכְּפִיין שְׁלֵמוּד פְּשָׁט, הַלִּיכוֹת הַעוֹלָם הַזֶּה, סְפוּרֵי הַתַּנּוּךְ וְשִׂיכּוֹם לְעוֹלָם הַזֶּה, הֵם כְּלָם מַצַּד הַנֶּפֶשׁ, הַתְּלֵמוּד הַבְּבִלִי וְהִירוּשָׁלַמִי בְּפֶשֶׁט הַלְמוּד הוּא בְּרוּחַ וּבְנֶפֶשׁ, וְאֵלּוֹ הַסוּד, הַזוּהַר הַקְּדוֹשׁ וְחַיִּים עַל פִּי הַזוּהַר הֵם בְּעוֹלָם הַנְּשָׁמָה, וְלָכֵן יְהוּדֵי יֵשׁ שְׁלוֹשׁ דְּרָגוֹת אֱלֹהִים בְּכַח: נֶפֶשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה וְהוּא צָרִיךְ לְעַמֵּל בְּכַדִּי שֶׁהַדְּרָגוֹת הָאֵלּוּ יֵצְאוּ מִכַּח אֵל הַפֶּעַל, בֵּין בְּגִלְגּוּל זֶה וּבֵין בְּגִלְגּוּל אַחֵר, וְאָדָם הַעוֹסֵק רַק בְּפֶשֶׁט נִתּוֹן בְּכָל עֵת לַמְרוֹת מַלְכוּת הַנְּחֻשׁ, אִין לוֹ כַּח וְעֵזֶר וְסִמְךָ לְשִׁמּוּר עַל נַפְשׁוֹ, כֹּאֲשֶׁר הוּא זוֹכֵה לְרוּחַ אֱלֹהִים מִתְּעַלַּת הַנֶּפֶשׁ בְּכַח הַרוּחַ לְעֵתִים כְּפִי שְׁקוּבַע עֵתִים לְתוֹרָה, וְנִקְרָא עֶבֶד עֲבָרִי, וְכֹאֲשֶׁר זוֹכֵה לְנִשְׁמָה, שֶׁהִיא סוּדוֹת וְרִזֵּי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה הַרִּי הוּא בֵּן לַקַּב"ה, כֹּל זְמָנוֹ וּמַעֲשָׂיו וּמַחְשָׁבוֹתָיו דְּבוּקִים בְּתוֹרָה וּבַקַּב"ה, בְּשִׁכְבּוֹ וּבְקוּמָה, וּבְלִכְתָּרָה בְּדַרְכָּה וְאִין כַּח לְנַחֵשׁ לְהִפִּיק זְמָמוֹ עַל נַפְשׁוֹ הַמְּגַנֵּת עַל יְדֵי רוּחַ וְנִשְׁמָה מְאוּרוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִתְעַלֶּה, וּבְכַח הַנְּשָׁמָה מְחַזֵּק חֶרֶב פִּיפִיּוֹת בְּיָדוֹ הַהוֹרְגָת וְשׁוֹחֲטֵת אֶת כָּל כַּחוֹת הַטְּמֵאָה שְׁלוֹ וְשֶׁל סְבִיבוֹתָיו, וְאִז טוֹב לְצַדִּיק וְטוֹב לְשִׁכְנוֹ, אוֹ לְשׁוֹכְנֵיו שֶׁהֵם כָּל נַפְשׁוֹת שְׁפוּדָה בְּכַח מִסִּירוֹת נַפְשׁוֹ מִיְּדֵי הַנְּחֻשׁ וּמַעֲלָה אוֹתָם בְּכַח נַשְׁמָתוֹ בְּכָל פַּעַם שְׁקוֹרָא קְרִיאַת שְׁמַע וּבְמַלְאָה "אֶחָד" מוֹסֵר

ד. יְדוּעַ שְׁלֵמוּד מִשְׁנִיּוֹת יֵשׁ לוֹ עֵרֶךְ גָּדוֹל מְאֹד, מִשְׁנָה אוֹתִיּוֹת נְשָׁמָה, מִשְׁנָה, הוּא גַם אוֹתִיּוֹת שְׁמֵנָה, מְרַמֵּז עַל הַסְּפָרָה שְׁמוֹנָה, וְיְדוּעַ שֶׁהַסְּפָרָה שְׁמוֹנָה הִיא סְפָרָה שְׂשִׁיכֵת מַעְבָּר לְמַסְגֵּרַת שֶׁל הַעוֹלָם הַזֶּה, [כְּיְדוּעַ הַסְּפָרָה 6 שְׂיִכֵת לְטַבַּע, לְעוֹלָם הַזֶּה, 6 יְמֵי חוֹל, הַמְּרַחֵב בְּנֵי מ-6 צְדָדִים - מַעֲלָה, מַטָּה, יְמִינָה, שְׂמָאלָה, אַחוּרָה קְדִימָה - מְדִידָה שֶׁל זְמַן שְׂיִכֵת לְסְפָרָה 6, 60 דְּקוֹת בְּשַׁעָה, יוֹם 12 שָׁעוֹת פְּעֻמִּים 6. - הַסְּפָרָה 7 שְׂיִכֵת לְפִנְיִמִיּוֹת הַעוֹלָם הַזֶּה, כְּמוֹ שֶׁבֶת קוֹדֵשׁ, שֶׁהִיא הַנְּשָׁמָה שֶׁל שֵׁשֶׁת הַיָּמִים]. וְכָל הַעוֹלָם הַזֶּה סוֹבֵב סְבִיב שְׁבַע, שְׁבַע יְמֵי שְׁבוּעָה, שְׁבַע שָׁנִים לְשִׁמְיָטָה, וְהוּא עַל פִּי הַקְּבֵלָה מְרַמֵּז שֶׁשׁ קְצוּוֹת שֶׁהֵם חֶסֶד, גְּבוּרָה, תְּפָאֲרֵת, נְצַח, הוֹד, יְסוּד, וְהַשְּׁבִיעִית הִיא מַלְכוּת. - אוֹלָם הַסְּפָרָה שְׁמוֹנָה, שְׂיִכֵת לְמַעַל הַטַּבַּע, מַעְבָּר לְעוֹלָם הַזֶּה, שֶׁהוּא מְרַמֵּז עַל עוֹלָם הַבָּא שְׁמַעַל הַטַּבַּע: כְּמוֹ 8 יְמֵי מִיָּלָה, 8 יְמֵי חֲנוּפָה, וּבְחֻקָּה הַתְּגִלָּה הָאוֹר הַגָּנוּז וְהוּא הַפֶּךָ שְׁמֵן שְׁנִשְׂאָר טְהוֹר בְּחוֹתָמוֹ שֶׁל כֶּהֵן גְּדוֹל, [וּמוֹבָא בְּמַדְרָשׁ שֶׁהוּא מִהַשְּׁמֵן שְׁלֻקָח אֲתוֹ יַעֲקֹב אֲבִינוּ בְּתוֹךְ הַפּוֹקֵל, כְּדִי לְלַמּוֹד תּוֹרָה בְּלִילוֹת, וּמִמּוֹ יֵצֵק שְׁמֵן עַל הַמַּצָּבָה בְּהַר הַמּוֹרִיָּה וְהוּא שְׁנִשְׂאָר לְנֶס חֲנוּפָה], וּבְזָכוֹת זֶה נִצְחָה אֶת הַיָּנִים מַעַל הַטַּבַּע, כְּיְדוּעַ שְׁמֵן רוֹמֵז לְחֻקָּה הִיא הַחֻקָּה הַעֲלִיּוֹנָה וְאוֹר הַגָּנוּז מִשְׁשֵׁת יְמֵי בְּרֵאשִׁית הַטְּמוֹן בְּזוּהַר הַקְּדוֹשׁ. וּבְסֵפֶר "וַיְמַהֵר אֲבָרְהָם" מֵבִיא, מִי שֶׁהוּא בְּצַרְהָ רַח"ל, סְגוּלָה לְזָהָ, שְׂיִדְלִיק שְׁמֵן לְעֵלּוֹי נִשְׁמַת רַבִּי מֵאִיר בַּעַל הַנֶּס, וְיִנְצַל מִמֶּנָּה. כִּי שְׁמִין ר"ת שׁוֹמֵר מַצְרוֹת נַפְשׁוֹ, וְכַמְבָּאָר בְּסֵפֶר תּוֹרַת הַעוֹלָה לְרַבְּנֵי מִשָּׁה אִיסְרָלִישׁ הַרְמ"א ז"ל: אֲמַר רַבִּי חֲנַן בְּזָכוֹת לְהַעֲלוֹת נֵר תְּמִיד, אֲתָם זוֹכִים לְהַקְּבִיל נֵרוֹ שֶׁל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, כְּמוֹ שְׁנִשְׂאָר (תְּהֵלִים ק"ב), עֵרֶכְתִּי נֵר לְמִשְׁחִי, וְגו', הִנֵּה וְדַאי דְּרָשׁוֹת אֵלּוֹ רוֹמֵזִים עַל מַה

לחמו" הגשמי והרוחני, כמו שאליהו הנביא זכור לטוב ירד מן השמים עם כמה חיילין נשמות וכמה מלאכים ושכינתא עלאה עטרא על כלהו, ואמר לרבי שמעון בן יוחאי:

הַנְּשָׁמוֹת שֶׁלְמַעֲלָה וְהַאֲנָשִׁים שֶׁלְמַטָּה יִתְפַּרְנְסוּ עַל יְדֵי הַזֵּהָר הַקְּדוֹשׁ

רבי רבי אנת הוא אילנא דרבה ותקיף באורייתא, בענפין דילך דאינון אברין קדישין, כמה עופין שרין תמן, דנשמתי קדישין כגוונא דלעילא, דאתמר ביה (שם ט) ובענפוהי ידרן צפרי שמיא, וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חבורא דילך, כד יתגלי לתתא בדרא בתראא בסוף יומיא, ובגיניה (ויקרא כה י) וקראתם דרוד בארץ וגומר. (תקוני זהר תקון ו' בסופו), כי זהו הפרנסה, שיבינו ויהנו

למוד והכרה כללית של תורה הנגלה - הפשט, לאחר מכן למוד פנימיות התורה את הסוד - ורק אז אפשר להבין את המשניות והגמרא.

לשם המחשה: אי אפשר להבין מה זה "שור שנגח את הפרה" או "שנים שמושכים בטלית", כי מדבר גם על דברים רוחניים ולא גשמיים, והספור הגשמי רק לבוש חיצוני, ועוד כי כל דברי חז"ל הם מכונים על פי תורת הסוד, וכל הלומד דבריהם כהוגה שמותיו של הקדוש ברוך הוא, ובאמת לא נתן להבין את המשנה ללא למוד פנימיות התורה והזהר. ועוד על ידי למוד הזהר הקדוש נפתח מוחו ומטהר את נשמתו וזוכה להשפעת אוצר החכמה לחדש חידושים אמתיים בתורה. על כן חשוב מאד לחבר את למוד המשניות עם למוד פנימיות התורה, הזהר הקדוש.

בזכות למוד פנימיות התורה והזהר אדם מזדכך, נשמתו נטהרת, ומזכך ומזכה את עצמו ואת כל העולם כולו.

כיון שיהודים הם נשמת העולם, וכל העולם תלויים בהם, היהודים הם מקורות השפע של כל העולם, ובזכותם ובזכות למוד התורה בכל הפרד"ס, כל העולמות מתקיימים, וכל תנועה קטנה של יהודים משפיעה לטובה, או חס וחלילה לרעה על כל העולם, כל שכן על ידי למוד זהר ומשניות, הם משפיעים שפע לעצמם ולכל העולמות.

אשרי לומדי פנימיות התורה - הזהר הקדוש, וכמו שאמר הרשב"י בזכות ספר הזהר יצא עם ישראל מהגלות ברחמים, אמן כ"ר.

את נפשו. ואז הוא מקים מצות הפרשה: לעבוד בכחות הטמאה ולהוציא מהם את נפשות הבלועים הנמצאים בהם בן נח שהוא עבד כנען, ובכך לקרב את הגאולה בב"א.

תורת הסוד - הזהר שיך לעולם אצילות [כאשר אצילות בא מהמלה אצלו - רשות היחיד] שהכל נמצא באחדות פשוטה. - ידוע שלכל דבר בעולם, וגם בתורה יש פנימיות וחיזויות, והגמרא והמשנה הם פנימיות של החלק החיצוני שבתורה, כל התורה כלה היא שמותיו של הקדוש ברוך הוא, (ומבאר בשלה"ק שהוא גם על התורה שבעל פה).

התורה היא משולה למים, וטבע המים לרדת למקום הנמוך ביותר, כך התורה ירדה והשתלשלה ממקום גבוה מאוד שהוא אין סוף ועד לעולמנו זה הגשמי. כמו בכל דבר, גם לתורה יש רבדים שונים, חיצוניים יותר ופנימיים יותר, והכל היא אותה התורה. - הנגלה של התורה הוא הפשט, ופנימיות של החיצויות התורה היא התורה שבעל פה שכוללת את המשנה והגמרא, ויש רבד הפנימי ביותר שהיא תורת הסוד - זהו הקדוש, שהיא הפנימית ביותר.

ה' יצק דברים רוחניים עליונים בתוף האותיות, ובתוף מלים גשמיות של העולם הזה, ולתוף ספורים גשמיים שבתורה ובגמרא, אולם המשמעות הפנימית היא רוחנית לגמרי ולא גשמית, ולכן אי אפשר להבין את התורה בלי ללמוד את פנימיות התורה שהיא תורת סוד, (מרח"ו בהקדמה לעץ חיים). - ולכן סדר הלמוד הוא

לאורו מתוק לנפש ומרפא לעצם, כי הלומד גירסא בעלמא הגם שיש לו שחר טוב בעמלו ומקדש בטהרה נשמתו, עם כל זה הסגלה דבגינה וקראתם דרור היא כשיתפרנסון וילמדו פירוש המאמרים, (כסא מלך לתקוני זהר שם).

ומוכן מהתקוני זהר, אשר הנשמות שלמעלה והאנשים שלמטה יתפרנסו על ידי הזהר הקדוש, על פי זה יבאר מה שכתב בזהר (חלק ג' דף רל"ב.) שאמר הרעיא מהימנא לרבי שמעון בן יוחאי: בוצינא קדישא, אשלים מלולי דרזין דחבורא קדמאה, לפרשא לון, דהא כל מארי מתיבתאן דלעילא, ומארי מתיבתאן דלתתא, כלהו מזומנין למשמע מלין אלין מפומך, ופירושין דילך. דהא חדוה ופורקנא, יתער בהון לעילא ותתא.

טובה גדולה עבור הנפטר

"בספר "יוסף אמץ" הוסיף: "למוד התורה מועיל שבעתים מכל התפלה. ועל ידי זה מכניסים המת לגן עדן. ואם הבן מחדש חדושי תורה¹, אין ערך לכבוד שזוכה אביו על ידי זה בישיבה של מעלה", ובכלל למוד משניות עבור נפש המת היא טובה גדולה לו ... ואפילו איש זר שלומד משניות עבור איזה נפטר, מציל אותה מדינה של גהינם ... ולמוד משניות הוא דבר גדול יותר מלהתפלל לפני התבה", (ילקוט דת ודין, ע' ס"ה). למוד משניות הוא זכות גדולה יותר מלהתפלל לפני העמוד [להיות חזן ולקרא קדיש] (יוסף דעת ס' שע"ו). - נהגו ללמוד משניות כל י"ב חודש מיום הפטירה, והוא תקון גדול לנשמה (ערוך השלחן).

למוד ששה סדרי משנה בשנה הראשונה לפטירה היא סגולה להציל את הנשמה מלבוא בגלגול (שערי ירושלים, שער ח).

למוד הנעלה ביותר לנפטר - הנו למוד הזוהר

בספר שבחי האר"י ז"ל מובא על מעלת למוד הזוהר ועל התקון אשר נעשה לנשמת האדם על ידי הלמוד, וכן החיד"א בספרו עבודת הקדש מביא כי הלמוד הנעלה ביותר לנפטר - הנו למוד הזוהר. הרשב"י בזוהר הקדוש כותב כי לאחר פטירת ההורים מצות כיבודם היא יותר גדולה מעת היותם בחיים. וכתוב במס' שמחות (סוף פ"ט): המכבד אביו ואמו במותן כאלו כבדן בחייהן משום

ה. וכתב בפלא יועץ, דלמוד הזוה"ק נחשב לו כמחדש חידושים בתורה, ועוד כשם מצנה של פריה ורביה בגשמי כף מצוות פריה ורביה ברוחני, לחדש חידושים בתורה - וחדושים בפשט בבחינת

בנות וחדושים בסוד בבחינת בנים (בן איש חי דרושים), ולא כל אחד יאמר זכיתי נפשי - אך בלמוד הזוה"ק זוכה לחשב לו כחידושים בסוד בנים ובנות, ומקום בזה מצות פריה ורביה ברוחני בתורה.

שהמכבדן בחייהן אפֿשר לומר שסבת הדבֿר משום יראֿה ומשום ירושה והמכבדן במותן אין מכבדן אלא לשם שמים.

בספר לשון חכמים (חלק ב' סימן כז) מובא שם סדר למוד הפולל, למוד זוהר, משניות ואמירת ספר תהלים בשלמותו. (ועין ספר נשמת חיים פרק שביעי לרבי מנשה בן ישראל זצוק"ל זיע"א וספר סגולות ישראל).

מי שלא לומד זוהר הקדוש בחייו איך ינצל מענש הגלגול

וכתב המקבל האלקי רבי יהודה משה פתיה צוק"ל זיע"א, (בספרו מנחת יהודה- יוחזת מספרות) בתאורו על הנעשה באדם לאחר פטירתו, וכן כתב שם כי כאשר החל לתקן את נשמת שבתי צבי, צוה שבתי צבי לאותו האדם שנכנס בתוכו, שילמד הרבה זוהר וירבה בטבילות במקוה, והיה מזרז אותו בבקר מקדם השכם לקום ולעסק בלמוד הזוהר ולא נתן לו מנוחה, וכל זה מפני שרבי יהודה פתיה זי"ע, בקש מהשבתי צבי שיחד עם זה שהוא מתקנו עם פגנות האר"י, יסיע הוא, בעדו מבפנים, וזה היה רק על ידי למוד הזוהר הקדוש, עיי"ש.

ומי שלא לומד זוהר הקדוש בחייו איך ינצל מענש הגלגול, וכבר כתב המקבל מהר"י פתיה זי"ע, דכבר בשעת הלוייה חוזר בגלגול, ובהקדמה לספרו יין הרקח על האדרות¹, כתב דעל ידי למוד תורת הסוד הזוהר הקדוש, אפֿשר לזכות להנצל מענש הגלגול. ועל כן הרוצה לעשות טובה עם החיים ועם הנפטרם יאחז

1. מעשה שהיה: התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זכותו יגן עלינו אמן נגלה בחלום - רבי שמעון בר יוחאי חפץ בהדפסת הספר "יין הרקח"

ספר לו, כי נגלה אליו התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זכותו יגן עלינו אמן בחלום, וכך אמר לו: "בנימים הקרובים, צריך לעלות לירושלים, ארי מבבל, רב גדול ומקבל עצום, בשם יהודה פתיה, אשר כתב פרוש על ה"אידירא רבא" וה"אידירא זוטא" שחברתי. וזה כמה שנים נמצא באמתחתו ולא הדפיסו. אבקשך להשפיע עליו שיציאו לאור, ולעזר לו בזה", על כן באתי אל כבודו לודא את אמתות החלום, ולהשפיע על כבודו להדפיס את הפרושים. - ענה רבי יהודה פתיה ואמר: "צעיר הייתי לימים, ולא רציתי להוציאו לאור, אך כעת ברור לי, כי מהשמים מסכימים לפרושי, והנני בעזרת השם אוציאו לאור בקרוב". אך רק לאחר שלש שנים הדפס הספר, בשל מחלות, נאלץ הרב פתיה לחזר לעיר בגדד שבבבל, ושם נשלמה הדפסת הפרוש על האידרות.

כאשר עלה רבי יהודה פתיה לארץ ישראל, ביומו השני בירושלים, בא לבקרו הרב הגאון רבי אברהם עדס. רבי יהודה קבלו בכבוד הראוי, ושאל אותו בהתרגשות: "מדוע הטריח כבודו את עצמו לבוא לבקרני?" - השיב לו הרב עדס: "בדבר חשוב מאד באתי אליך" - "מהו הדבר?" שאל הרב פתיה. "כבודו כתב פרוש על האידרא רבא והאידירא זוטא, ועדין לא הדפסת אותו?" - "כן" ענה הרב פתיה - "כתבתי את הפרוש לפני כחמש עשרה שנה. אך מנין ידוע למעלת כבודו תורתו על פרושי זה? כי דבר זה לא גליתיו לשום אדם מעולם, ורק אדוני אבי מורי ורבי יודע על כך". - הרב אברהם עדס

בלמוד הקדוש הזה המזרז ומקרב הגאולה ברחמים, ויחוס על נשמתו^[1], ובנדאי זכה לטהר נשמתו, עוד בחיים חיותו, ולא יצטרך להיות כעני בפתח, לחכות שבניו יעשו לעילו נשמתו, אלא ילמד הוא בעצמו, ויזכה הרבים בלמודו, ומי שחננו ה' דעה, ישתתף בהוצאות הדפוס ויחלקו לרבים כי לא זו בלבד בלומדו זוהר הקדוש, שהרשב"י כאן יושב ושונה כנגדו, אלא גם לאחר עלות נשמתו לגנזי מדומים בוא הרשב"י עליו השלום וכל סיעתו לקבלו בשערי גן עדן.

הגורם שיהיה החכם חי אחרי מותו, זוכה ויושב במחצתו

המדפיס ספרים מממונו להוציא לאור תורה זוכה ויושב במחצת התלמידי חכמים מחברי הספרים, שהרי על ידו יצא החבור לעולם, ותרבה הדעת בכל עת, ואלו היה גנוז למקצועות המשכן בירכתים, לא היו לומדים בו. **הנה אמרו חז"ל במסכת יבמות (דף צ"ו ע"ב)** שפתותיו דובבות וכו' כדאיאתא שם, ולפי זה הגורם שיהיה החכם חי אחרי מותו, גם הוא זוכה ויושב במחצתו, שהרי הוא גרם להחיותו, ואין ספק כשהוא בא לעולם הבא, החכם בעצמו עם סיעת מרחמוהי יוצאין לקראתו לקבל פניו. (הגאון מהרח"א איסטרוולסה בספרו בן אברהם פרשת וישלח דף כ"ג ע"ב).

למוד הזוהר והקבלה מקרבים מאד את הגאולה

באותו מעמד^[2] דברתי עם רבנו על לשון הזוהר הקדוש, שכתוב בו במעלת הלמוד בספר הזוהר, ומובא שם שכאשר כתב רשב"י את הזוהר הקדוש, אסף אצלו את נשמות הצדיקים כלם, וכן את כל מלאכי מרום, והיה מזמין אותם שיהיו כלם שתפים יחד בכתובת הזוהר הקדוש. ועוד מובא שם שהזוהר הקדוש הוא כמו תבת נח, אשר בימי המבול מי שהיה בתוך התבה נצל, ואף עכשו בדור האחרון יש מבול של אפיקורסות ומינות ונסיונות גדולים, ומי שרוצה להנצל מהמבול הזה, יעסק כל יום בזוהר הקדוש וינצל.

המתים עם החיים ועם עצמו, לכן אין חסד גדול מזה, עד כאן דבריו הקדושים.
יש חסד גדול ועצום ורב מאד ביותר שיש שאדם עושה עם עצמו ועם העולם כולו וכל העולמות התחתונים והעליונים בכך שלומד פנימיות התורה, את הזוהר הקדוש.
ח. ספר זקן המקבלים, מזקן המקבלים, המלמד בנסים, ורבנו יצחק כדורי זצוק"ל – שמסר פה אל פה לתלמידו המבוק הגאון המקבל רבנו בניהו שמואלי שליט"א.

ז. מדברי הגאון הצדיק המקבל הרב מרדכי אליהו זצ"ל בשיחתו לילדים על חשיבות למוד המשניות אמר: "גומל נפשו איש חסד", יש חסד שאדם עושה עם החיים – שהם צדקות, יש חסד שאדם עושה עם המתים – שהם צדקות, ויש חסד שאדם עושה עם עצמו – אדם שנותן לעצמו אפשרות ללמוד מעבר לזמן הקבוע בשיבה, לתלמוד תורה ללמד את עצמו אין לזה חסד גדל מזה, נמצא שכאשר אדם עוסק בלמוד משניות הוא כולל את כל החסדים הללו שפורטו, עם

ולכן אם אנחנו רוצים לקרב את הגאולה, צריכים לעסוק כמה שיותר בזוהר הקדוש ובתורת הנסתר, וכל אדם צריך להשתדל לא לבטל אף יום אחד מלמוד זה.

וסגלה לפרנסה לומר זהר בכל יום, (מדרש פנחס ובארות המים).

לשון הזהר מוכף הנשמה

מי שלא זכה להבין הזהר, אף על פי כן ילמד, כי הלשון של הזהר מוכף הנשמה (אור צדיקים להרב מאיר פאפריש, סימן א' סעיף קטן טז).

למוד ספר הזהר מרומם על כל למוד, אף שלא יודע מה אומר ואף

שיטעה בקריאתו, והוא תקון גדול לנשמה

למוד ספר הזהר מרומם על כל למוד, בשגם לא ידע מאי קאמר ואף שיטעה בקריאתו, והוא תקון גדול לנשמה. לפי שהגם דכל התורה שמוותיו של הקדוש ברוך הוא, מפל מקום נתלבשה בכמה ספורים, ואדם הקורא ומבין הספורים נותן דעתו על פשט הפשוט, אבל ספר הזהר, הסודות עצמן בגלוי, והקורא יודע שהם סודות וסתרי תורה, אלא שאינו מובן מקצת המשיג ועמק המשג (נפש חיים מערכת הז' אות ד', משם הגדולים להחיד"א).

למוד הזהר הקדוש נורא ונשגב מאד

הטעם שכתבו זכרונם לברכה כי למוד הזהר הקדוש נורא ונשגב מאד הגם דלא ידע מאי קאמר, משום דבכל התורה יש פרדס (פשט רימז דרוש ס'וד), ובכל למוד אינו נפר הסוד כלל, ואדרבה הקורא ושונה דעתו על הפשט לבד באין מבין אם יש סוד בתורה כלל, מה שאין כן ספר הזהר הקדוש, דהסודות הם בגלוי, והלומד יודע כי ידבר נפלאות ורזי תורה, והוא לא ידע, ולזה מועיל מאד לתקן הנפש (הרב הקדוש רבי משה חיים אפרים מסדילקוב, בעל דגל מחנה אפרים בלקוטים, דבור המתחיל ישקני).

לשון הזהר הקדוש הוא מסגל לנשמה, אף שאינו מבין כלל מה שאמר

על דרך דאיתא שלשון הזהר הקדוש הוא מסגל לנשמה, אף שאינו מבין כלל מה שאמר, כמשל הנכנס לחנות של בשם, אף על פי שלא לקח כלום, מפל מקום ריח טוב קלט עמו.

אמר הבעל שם טוב זכרוננו לברכה: אמירת הזהר מסגל לנשמה

אמר הבעל שם טוב זכרוננו לברכה: בג' דברים הכלל הפך ממה שאמרו אחד המרבה ואחד כו' ובלבד שיכון, אלא אחד המכון כו' ובלבד שירבה, אמירת הזהר מסגל לנשמה (ספר נתיב רשי, בשם מורי, הלא הוא הרב הצדיק רבי הלל מפאריטש).

בשם אדמור הזקן (בעל התניא) נשמתו בגנוי מרומים: ספר הזהר הלשון מסגל
לנשמה, אף על פי דלא ידע מאי קאמר

שמעתי ממנהר"ם הלוי יפה, שאמר בשם אדמור הזקן (בעל התניא) נשמתו בגנוי
מרומים, סגלה למחשבות זרות בעת התפלה הוא ג' דרכים וכו', וכן ספר
הזהר הלשון מסגל לנשמה אף על פי דלא ידע מאי קאמר, ולכן פיון שג' דברים
אלו אינם צריכים פננה, לכן מועילים לטהר המחשבה ממחשבות זרות (ספר מגדל
עז, מאמרי דברי אלקים חיים מאדמו"ר חב"ד, עמוד תכ"ו).

וכמו ששמענו בפרוש מפי אדמור הזקן (בעל התניא) בליאזני, שיש בחינת
טמטום המוח וכו', ולזה מועיל קריאת דברי הזהר הקדוש אף דלא ידע
מאי קאמר (תורה אור לבעל התניא, פרשת בשלח דבור המתחיל אשירה לה').

בדבקות נפש האדם בצרופי אותיות אף שאינו יודע ומבין הענין בעין
השכל רק שהוזהר ומדבר בהם, הרי הם מעלים את הנפש

כל צרופי אותיות התורה יש בהם יתרון ומעלה יתרה זו, שבדבקות נפש האדם
בצרופי אותיות אף שאינו יודע ומבין הענין בעין השכל רק שהוזהר ומדבר
בהם (לאפוקי הרהור דלאו כדבור דמי) הרי הם מעלים את הנפש למקום שלא
היתה הנפש מגעת שם מצד שרשה, כי שרש אותיות התורה היא גבוה למעלה
משרש הנפש.

הלשון של הזהר מסגל לשכינתא ולנשמתא לקרא בו יותר מכל
עסק התורה

יעסק בספר הזהר אף על גב דלא ידע ולא מבין מאי קאמר, מכל מקום הלשון
של הזהר מסגל לשכינתא ולנשמתא לקרא בו יותר מכל עסק התורה (תקון
ליל הושענא רבה).

זהר הקדוש צריך לאמרו בלא באור, כי התבות והדבור של זהר הקדוש
עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך

בענין למוד זהר הקדוש, אמר בשם הקדוש רבי אהרן מזיטאמיר, שזהר הקדוש
צריך לאמרו בלא באור, כי התבות והדבור של זהר הקדוש עצמן מקשרין
את האדם לאין סוף יתברך, רק מי שרוצה ללמוד עם באור יעין מקדם בהבאור,
וזההר יאמר כסדר בלי באור (רבי ישראל דוב מוילעדניק, שארית ישראל, שער
ההתקשרות שער הא' דרוש ה' מאמר ב').

נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה, וביום שבת קודש עליו להשתדל יותר בלמוד הזוה"ק

לפי דעת רבותינו הקדושים, למוד הקבלה וזההר [תורת הרשב"י] יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה, וביום שבת קודש עליו להשתדל יותר בלמוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהיו כמבאר בשלחן ערוך הלכות שבת (ש"ז סעיף י"ז) ובפך החיים (סעיף קטן ק"כ) וז"ל: טוב ללמוד בשבת קבלה, כמו שהיו נוהגין הקדמונים, והטעם הוא כי הקבלה בעולם האצילות, אשר הוא משפיע בתחתונים ביום השבת, והנה עולם האצילות הוא קודש גמור אשר אין שם קלפה כלל, וזה רמוז בפסוק "השתחוו ל'ה' ב'הדרת קודש" ראשי תבות "קבלה", והוא באצילות הנקרא קודש, וכן השבת נקרא קודש, והוא עולה עתה באצילות הנקרא קודש גמור, אשר שם הוא סוד השתחויה, לכן ירמוז בתבות אלו "קבלה", (פרי עץ חיים שער ח"י פרק כ"א), ומי שאינו יודע קבלה, ילמד זוהר או אדרא או תקונים פידוע, כי הקבלה היא מן הזוהר, עכ"ל. [באור דבריו הקדושים: כי כל ספרי האריז"ל הם בנויים ומיסדים על דברי הזוהר הקדוש, ומפרשים את דברי הרשב"י עליו השלום. ומספר על הקדוש המקבל האלקי רבי יצחק פדורי זי"ע, שהיה בכל שבת יושב ושונה עם המקבל האלקי רבי סלמן אליהו זי"ע בעל כרם שלמה על סדור הרש"ש (אביו של הרשל"צ רבי מרדכי אליהו זי"ע), את האדרא רבא וזוטא ואמר שבזה חוזר על כל הספר עץ חיים להאריז"ל].

הנה לך קורא נעים כמה גדלה מעלת למוד הזוהר בגבתי מרומים ובמיחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך ובודאי שם יהיה למודו בעד עלוי נשמת אביו המנוח, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו המנוח, והנה שכרו אתו, כפול ומכפל שבועתים, בבחינת מכבודו במותו וכו'. והחי יתן אל לבו (קהלת פרק ז).

פיוס נתן ללמוד זוהר בהבנה, עם תרגום לשון הקדש בשפה השוה לכל נפש. מלבד המעלה הגדולה בלמוד הזוהר, עצם המצאות ספרי הזוהר בבית מהיום סגולה לשמירה וברכה לבני הבית, וידוע מצדיקים קדמונים שלא נכנסו לבית אם אין שם זוהר הקדוש ונעם אלימלך, ומספר על האי גברא קדישא רשכבה"ג מרן מהר"א מבעלזא זיעוכיא, [יומא דהילולא כ"א מנחם אב (תשי"ז)], לאחר שנצל בנסי נסים מהמלחמה הנוראה, ועלה לארץ הקדש טרם הכנסו לדירתו צוה להביא ספר הזוה"ק (ממחיתני להבחל"ח) מכ"ק מרן האדמו"ר הגה"ק רבי יוסף מאיר מספינקא זיעוכיא"א (ירושלים), שאצלו ודאי יש זוהר הקדוש שלומד בו. שהרי הוא נכד לצדיקי בית זידיטשוב.

כל לומדי התורה חייבים ללמוד וללמוד ולעסוק בלמוד ספר הזוהר הקדוש על פן אנו פועלים במסירות נפש למען ישמעו וילמדו כל ישראל את למוד הזוהר הקדוש^ט, שלא יהיה בית יהודי שאין בו למוד זוהר הקדוש, וכל הצמאים לדבר ה' ממנו שותים, וכבר אלפי יהודים לקחו על עצמם משימה קדושה לחלק זוהר הקדוש לכל התומכים והמשתתפים, ובזה יתעוררו כל ישראל לשוב לאבינו שבשמים. ועתה ישמחו הלומדים ויגילו התלמידים, בהגלות נגלות, אור יקרות, חכמה נפלאה, תורה מפארה, מרבותינו הקדושים, ראשונים כמלאכים, מלאים בחכמה, ואלופים במדע, אשר כל רז לא אגיס להו, וכל פז לא מפיס להו, ובגדל חכמתם ורחב דעתם ועמק הבנתם בתורה הקדושה וצפונותיה, ידוע ידעו ושמעו שמעו, כי אין עצה ואין תבונה לנגד ה', וכל לומדי התורה ותופסיה עליהם מטלת חובותיה, ללמוד וללמוד ולעסוק תמידים כסדרם, בלמוד ספר הזוהר הקדוש, הן בגירסא והן בהבנה, כי בו ולא בזולתו נגאל מגלות החיל הזה, כמו שמובא מהגר"א הרמח"ל ועוד, עד לאחרוני זמננו, החפץ חיים והחזון איש ותלמידיו זי"ע"א ולהבדיל בין חיים לחיים, מרן הגאון הצדיק רבי חיים קניבסקי שליט"א, אשר מרגלא בפומיה ללומדי התורה - דעו, כי חובה עליכם לעסוק בלמוד הזוהר הקדוש, כי מבלעדיו לא זוכים לעלות לגן עדן העליון, עכת"ד. [צא ולמד בקדוש

בתורת הרשב"י. מכאן רואים כמה גדול כחו של רבי שמעון בר יוחאי עליו השלום.

ועל זה אפשר להמליץ דברי חז"ל הקדושים: הלואי אותי עצבו ואת תורת שמרו, שהמאור שבה מחזירם למוטב - וזהו האור הגנוז בתורה, וכדברי קדשו של הבני יששכר ז"ע, שהאור הגנוז לצדיקים טמון בתורת הרשב"י ע"ה.

ספר הזהר הוא כמו תבת נח - ואפלו אם

יהיה רשע אין חשש אם יכנס

כי חבור זה שנקרא ספר הזהר הוא כמו תבת נח, שבו היו מינים הרבה ולא היה קיום לאותן המינים והמשפחות כלם אלא על ידי כניסתם להתבה כן הוא ממש... כן יכנסו הצדיקים אל סוד אור חבור הזה להתקיים, וכך סגלת החבור שמיד שעוסק בחשקו אהבת השם ישאבנו כשאיבת האבן השואבת את הברזל וכנס אליו להצלת נפשו ורוחו ונשמתו ותקונו, ואפלו אם יהיה רשע אין חשש אם יכנס (אור יקר, שער א' סימן ה').

ט. נתן לרכש את ספרי הזוהר עם הבאור בלשון הקדוש, בטל: 02-586-8041 ו-052-7651911.

ובהיותי בעיר האבות "באר שבע" אחרי הדרשה שאמרתי שם על גדל למוד הזוהר הקדוש בא לפני יהודי בא בימים וספר ברבים אשר בצעירותו למד תורה בישיבה, ולדאבון לב השפע מהערב רב, ונפל מיהדותו אשר מלבד שבת וכשרות כפי השגתו, לא שמר דבר.

יום אחד בא לידו ספר הזוהר עם פרוש הסלם, ונכנס בו חשק ללמוד. וכך מידי יום ביומו למד מספר דפים למרות לעגם והפרעתם של הסובבים אותו, וכאשר שם פפה לכבוד תורת הרשב"י, צעקה עליו זוגתו, האם השתגעית? מה קרה לך שאתה לובש כפה? אמר לה מה אכפת לך אני רק לומד הסטורייה, והסתיר את למודו כדי שלא תפריע לו. - וכך המשיך מידי יום ביומו עד שסיים כל הזוהר הקדוש, תכף לאחר מכן נכנס בו התעוררות מאד גדולה לתשובה אמיתית, והתחיל לקים כל המצוות, והיום הוא יהודי קשר הדבוק

פנימה, בדברי הזוהר הקדוש בשיר השירים על הפסוק "אם לא תדעי לך", ומה שכתבו בזה קדושי וצדיקי הדורות הרמ"ק, המהרח"ו, הרמ"ח"ל, רבי יהודה פתיה, ובעל הסלם ועוד, זיע"א].

אות למ"ד רומזת ללמוד התורה

ובפרט עתה, כאשר "היו צריה לראש" (איכה א' ה'): "בגוים לא מצאה מנוח" (שם ג'), מצוים אנו ביותר להתחזק בלמוד התורה הקדושה בכל פרד"ס – ד' חלקיה, למען הצלת עם ישראל, כדכתב מרנא הרי"ח הטוב, בפרושו על התהלים (פרק י"ח פסוק ל"ה) על הפסוק "מלמד ידי למלחמה ונחתה קשת נחושה זרועתי", וזה לשונו: יובן, ידוע (עבודת הקודש ח"א פ"ז), אות למ"ד, רומזת ללמוד התורה, לכן היא גבוהה מכל האותיות, כי תלמוד תורה גדול מכל המצוות (קדושין לט, ב), לכן במילואה עולה גימטריא ע"ד, כי בזכות התורה "יאכל עד" (בראשית מט, כז) כלומר, יוגבר שם "אכדט"ם" שמספרו ע"ד, והנה ידוע (בראשית רבה סה, כ') שעל ידי למוד התורה ישראל נוצחים במלחמה, ולהפך – להפך, וזה שאמר "מלמד ידי למלחמה", המ"ם שמוש, והיא בחיריק, וקרי ביה "מלמד", רוצה לומר, בזכות למוד התורה הרמוז בלמ"ד, בזה אשא "ידי למלחמה" שהם נוצחים, ובזה "נחתה קשת נחושה זרועתי", (ספר חיים והשלום).

אין משה רעיא מהימנא נותן התורה רוצה לגאול עם של בטלנים

והאור החיים הקדוש, בפרושו על פרשת ויחי (בברכת יעקב ליהודה) באר, דמשה הוא גואל ראשון, והוא גואל אחרון, כדאמר בזוהר הקדוש "מה ש'היה ה'וא" ר"ת משה – "שיהיה", (קהלת א ט), ואין משה רעיא מהימנא נותן התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, [ובזהר הקדוש קורא לאלו שאינם עוסקים בספר הזוהר "עמי הארץ" גם כי גדלים בתלמוד], ומוסיף שם, דבכל פעם שיש זמן הראוי לגאולה, צריך שיהיה בנוי ינה של תורה, הוא כח עסק התורה בכל הפרד"ס – ד' חלקיה, (כדפרש בשיר השירים על הפסוק "הביאני אל בית היין"), ואם לאו ח"ו סובלים יסורים, ורק על ידי כח התורה שיש בעם ישראל נגאלים, עכת"ד.

אין התלמידי חכמים רוצים ללמוד סודות התורה, אלא פולם פנגדו, ולא

מצא הקדוש ברוך הוא מי שיעזר להוציא את השכינה מן הגלות

ופוק חזי מה שאמרו בזוהר הקדוש פרשת בראשית (דף כח): בלשון הקדש: אמר רבי אלעזר, והרי מי נתן מעשה של אדם בישראל ובמשה? אמר לו: בני, ואתה אמרת כך? וכי לא למדת (ישעיה מו) מגיד מראשית אחרית! אמר לו, כך

הוא ודאי. לכן משה לא מת, והוא נקרא אדם, ובגללו נאמר בגלות האחרונה ולאדם לא מצא עזר, אלא כלם כנגדו. וכן נאמר בעמוד האמצעי ולאדם לא מצא עזר שיוציא שכינה מהגלות. זהו שכתוב (שמות ב) ויפן כה וכה וירא כי אין איש. ומשה הוא בדמותו ממש, שנאמר בו לא מצא עזר כנגדו. באותו זמן ויפל ה' אלהים תרדמה על האדם. ה' אלהים - אבא ואמא. תרדמה - זו הגלות, שנאמר בה (בראשית טו) ותרדמה נפלה על אברם. הפילו על משה וישן. אין שנה אלא גלות. ויקח אחת מצלעותיו - מצלעותיו של מי? אלא מאותם עלמות של הגבירה נטלו אבא ואמא אחד מהם, והוא צד לבן, יפה כלבנה. ויסגר בשר תחתנה - זה בשר שנאמר בו (שם ו) בשגם הוא בשר. בשר של משה אדם, ועליו נאמר פני משה כפני חמה, לכן (שיר ו) יפה כלבנה ברה כחמה. [ובאר במקדש מלך: דמשה רביא מהימנא סובל על וצער השכינה הקדושה לבדו, כי אין התלמידי חכמים רוצים לסייעו בזה, שאינם רוצים ללמוד סודות התורה, אלא כולם כנגדו ולא מצא הקדוש ברוך הוא מי שיעזר, להוציא את השכינה מן הגלות, וכלם בסוד התרדמה והשינה.

לקמוד בחבורה זוהר הקדוש בגירסא ברציפות

ובתיקוני זוהר (תיקוני ל'): אמר הרשב"י ע"ה שכל האסונות והעניות והצרות, ועכוב ביאת המשיח והגאולה, זה משום שלא רוצים ללמוד את תורת הסוד. - ובזהר פרשת נשא (קכד, ב), אמר הרביא מהימנא דדוקא בזכות לימוד ספר הזוהר יוצאים מהגלות ברחמים, וכבר בארו גדולי הדורות, כי הלמוד בזהר הקדוש מועיל גם בגירסא, כי מטהר הנפש הוא (עיי' בספר אור הזוהר) ומזכך האויר, ומכניע כח מלכות הרשעה, ודע כי כבר הורה מלאך האלקים האר"י החי זי"ע לתלמידיו הגדולים, שילמדו זוהר בגירסא, לזכות על ידו להשגה, וכן לבעלי תשובה לטהרת נשמתם, ולקבלת תשובתם. ואלו כבר קיימנו עצת הרמח"ל זיע"א ללמוד בחבורה זוהר הקדוש בגירסא ברציפות, כבר הונח לנו, ונצלנו מיד כל הקמים עלינו, וזכינו לרוח טהרה, (דניאל פרק ז יג) "וארו עם ענני שמיא" וגבר ישראל!

על כן קבצנו כאן דברי גדולי ישראל וקדושיהו מגאוני ליטא וגלילותיה, מענן חובת השעה לעסוק בלימוד הזוהר הקדוש, ועתה יאמר בקול רם ונשא "חתום פי שטן... זעום בו וידם", ולא יקנטרו עוד השוגגים והמזידים, ולשומעים יונעם יאמרו המגידים, לכל איש ישראל הקטנים עם הגדולים, יחד כל ישראל חברים, וממנו ישקו כל העדרים, באהבה ובאחדות נפלאים, כולנו לי-ה ולי-ה עיינינו מצפים. "וידעת היום והשבת אל לבבך כי ידוד הוא האלקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד" (דברים פרק ד ט).

מדוע הגלות מתארכת והצרות מתרבות?

הזמן הולך ואוזל.. מאות שנים של למוד תלמוד בבלי ופוסקים בלבד בישיבות "המפארות" באשכנז ובארץ... ואיפה התוצאות? - השואה, מלחמות, מחלות עני, תאונות, פגועים, גרוש יהודים מיש"ע ואדמתם! אין חכמה כחכמת ארץ ישראל! ומה לומדים באותן ישיבות? תלמוד בבלי רוב הזמן אם לא כלו! אוי לאותה בושה! - מספר תלמידי הישיבות הגדול ביותר בכל הדורות בדור הזה הלומדים תלמוד בבלי ופוסקים בלבד... ואיפה התוצאות? - תאונות, עצירת גשמים, שרפות, עני, רציחות, קאסמים, ועכשו איום גרעיני רחמנא לצלן! ואף אחד לא שואל על מה ולמה? - והשכינה בוכה! והגאולה לא באה! והגלות מתארכת כדברי הרשב"י הקדוש (ידוע שהצדיקים הק' אמרו: שאם היו לומדים זזה"ק לא היה השואה!!!).

השקר הגדול: היצר, הנחש השקרן הזה, לא רוצה שהגאולה תתקרב כי יודע שזהו סופו. ועל כן יש לו נציגים בתחפושות רבות (והמבין יבין), אשר חוזרים ומזהירים: מי שלומד זזה"ק משתגע. אסור ללמוד זזה"ק. קדם כל ימלא אדם פרסו בש"ס ופוסקים ורק אז אולי יוכל ללמוד זזה"ק. (ונצין כאן את דברי הרב הקדוש מקאמארה זיעוכי"א שפרוש הדבר ימלא פרסו בש"ס ופוסקים הוא כמו שצריך שישליש שלישי למקרא וכו' ואיך יודע כמה יחיה מתרצים שם שצריך לחלק את השבוע או את היום כמו כן כאן מי שמלא פרסו בש"ס ופוסקים הינו שלמד כבר היום הרבה ש"ס ופוסקים יכול ללמוד נסתר וקל להבין) אסור ללמוד זזה"ק מי שלא נשוי והגיע לגיל 40! - העקר לא ללמוד זזה"ק ופנימיות התורה! - האמת היחידה: כותב התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי זי"ע (תקוני זהר, תקון מג'): "ועוד מי שגורם שתסתלק הקבלה והחכמה (זזה"ק, פנימיות התורה). - מתורה שבעל פה ומתורה שבכתב, וגורם שלא ישתדלו בה, ואומר שאין אלא פשט בתורה ובגמרא (לומדים רק פשט התורה והגמרא כל היום, והמבין יבין...), בודאי הוא יסלק את המים מההוא נהר ומההוא גן אוי ואבוי לו טוב שלא נברא בעולם, ולא ילמד אותה תורה שבכתב ושבועל פה ונחשב לו כאלו החזיר את העולם לתהו ובהו, וגורם עניות בעולם וארץ הגלות!!". - וכן כותב הרשב"י הקדוש (תקוני זהר, תקון ל'): "אוי לאלה שעובדים את השכינה ביושב, ולא משתדלים בלמוד חכמת הקבלה, אבוי להם שגורמים עניות, וחרב ובזה (מלחמות) והרג ואבדן בעולם ומסלקים את רוח המשיח". כל מילה מיתרת לכל מי שעדין לא לומד זזה"ק ופנימיות התורה יום יום רחמנא לצלן (ועל ידי זה יחזר בתשובה)!

אפשר שיהיה בקי בש"ס ופוסקים, והוא עם הארץ גמור!

כתוב בספר הקנה הקדוש אפשר לאדם שיהיה בקי בש"ס ופוסקים ובאותו זמן עם הארץ גמור! - וכנגד תרוץ הנחש הידוע "קדם ימלא כרסו בש"ס ופוסקים..." אין היום רב אשר מלא את כרסו בש"ס ופוסקים ועל זה מעיד הרמב"ם ז"ע כי 300 שנות למוד לא יספיקו לאדם, ועל זה נאמר לא עליך המלאכה לגמור! וכבר ענה הבבא סאלי הקדוש "קדם ילמד קבלה וזהו ורק אז ש"ס ופוסקים" (תשובות לרב מרדכי אליהו [שליט"א] ז"ע), וכן כתב הגאון מוילנא הקדוש "יתחיל בסוד קדם, כי בלי הסוד אי אפשר לדעת את הפשט" (סדור הגר"א). וכן כתב רבנו חיים וויטאל הקדוש תלמידו של האר"י הקדוש (הקדמה לעץ החיים) כי קדם ילמד זהו וקבלה כי גמרא בלי זהו וקבלה כעיוור המגשש בקיר. וכן כותב האר"י אשילג (הקדמה לפנים מסבירות), וכן הרשב"י הקדוש (תקוני זהר תקון מג), וכל מילה מיתרת. - ולתרוץ הנחש השני כי הלומד זהו משתגע, כותב רבנו מוהר"ן (שיחות הר"ן), אין הדבר נכון כי אלו ספרי חכמה, וההפך הוא הנכון, כי חובה בדורות האחרונים להחזיק וללמד חכמה זאת (זהו וקבלה) וכמובן לפני גיל 40! [ראה אור צדיקים מהר"מ פפיראש].

תקון לבעל תשובה שיאמר חמשה דפין זוהר בכל יום

כתב מרן החיד"א ז"ע (מורה באצבע להחיד"א אות מ'): "תקון לבעל תשובה שיאמר חמשה דפין זוהר או תקוני זוהר בכל יום". והאיך היה כותב כזה דבר אם למוד הזהוה גורם לשגעון, ללמוד בכל יום זוהר ותקוני זוהר ועוד לבעל תשובה?! - ולתרוץ הנחש השלישי שאסור ללמוד זוהר לפני גיל 40, כבר כתב החפץ חיים ז"ע שחובה על הבחורים (לפני גיל 140) ללמוד זוהר פרשת השבוע כל שבת, וכן למד הנוצר חסד הקדוש זוהר עם ילדים בני 9 כנגד המינות וכן כתב הבן איש חי הקדוש ז"ע (הקדמה לספר בניהו): "קימו וקבלו היהודים קהל עדת ישראל להחזיק בלמוד הקדוש של התקונים והזהר יחיד ורבים מנער ועד זקן".

אין לנשמות בדור הזה תקון אמתי אלא על ידי אור הזוהר בלבד

כותב רבנו האר"י הקדוש (ספר עץ חיים, למהרח"ו הקדוש) וכן כותב הרמ"ק הקדוש ז"ע (פרדס רמונים) כי הנשמות בדור הזה הן מבחינת הנשמות הנמוכות ביותר בכל הדורות (עקבתא דמשיחא), ועל כן אין לנשמות בדור הזה תקון אמתי אלא על ידי אור הזהוה בלבד, כי ידוע כי הכלים והאורות ירדו בסדר הפוך זה מזה, ולא כאן המקום להאריך (זהו בעל הסלם, פתיחת לחכמת הקבלה כד, שערי אורה ר' יוסף גיקטיליא ז"ע). - כתוב בגמרא על בית המקדש, 'אמרו כל דור שאינו נבנה

בימיו, מעלין עליו כאלו הוא החריבו' (ירושלמי יומא א, ה). אז איך נבנה את בית המקדש מחדש? עונה שלמה המלך זי"ע "בחכמה יבנה בית ובתבונה יתכונן: ובדעת חדרים ימלאו" (משלי כד, ג-ד). ופשוט הוא כי זהו כנגד הספירות חכמה בינה ודעת שכן רק בחכמה (למוד זוהר ופנימיות התורה) יבנה בית (הבית השלישי) הן ברוחניות והן בגשמיות. וידוע כי בית המקדש נבנה כלו על פי החכמה (פנימיות התורה והקבלה) אשר שלמה המלך למד היטב, ואשר נמסרה למשה רבנו מפי הגבורה על מנת להקים את המשכן. וכן ידע זאת אביו דוד המלך זי"ע. אשר בנה את מערת המכפלה על פי אותה חכמה (פנימיות התורה והקבלה), ולא כאן המקום להאריך.

גדול פעל הנעשה מעסק התורה ביום שבת, אלף פעמים יותר מהנעשה מעסק התורה של ימי החול

בואו חשבון!!! רבותינו הפליגו בשבחה וערכה של תורה הנלמדת בשבתות על פני זו הנלמדת בימות החל, כלשון הזהר הקדוש (סוף פרשת "שלא-לך") – זכאה חולקיהון דכל אינון דמשתדלין באורייתא, יומא דשבתא משאר יומין".

מרנא הרי"ח הטוב, בספרו "בן איש חי" (פרשת שמות שנה שניה), כתב וזה לשונו: כתבו המקבלים ז"ל: דגדול פעל הנעשה מעסק התורה ביום שבת, אלף פעמים יותר מן הנעשה מעסק התורה של ימי החול. עכ"ל. ק. רבנו מרדכי שרעבי זי"ע התבטא פעם באזני מקרבי ויאמר: "שעה של למוד תורה על דרך הפשט ביום השבת, שוה ללמוד שנה שלמה ביום חל. ושעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חל, היא כמו שנה של למוד פשט ביום חל. ולמוד הקבלה זהר ביום שבת במשך שעה שוה ללמוד שבעים וחמש שנה בימות החל". ופסק הגה"ק הכף החיים (קנ"ה סקי"ב), דלמוד הזוהר יחשב ללמוד הקבלה. וכתב הפלא יועץ וזה לשונו: ואפילו אי לא ידע מאי קאמר ושונה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקב"ה כדכתיב ודגלו עלי אהבה ופרשו חז"ל ודלוגו עלי אהבה, עכ"ל. וכבר דבר בקדשו מהר"ש בוזגלו זי"ע מאור עינינו בעל "הכסא מלך" דלמוד הזהר הקדוש עולה שעה אחת לערך שנה של למוד הפשט, והובא פסקו בכף החיים (סימן קנ"ה סקי"ב), וז"ל: ה"כסא מלך" (תקון מ"ג): כי למוד הזהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא. גם בתקון ל' כתב (הכסא מלך), וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמוד קבלה. וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה

וגורם ארץ גלותא כי הם מעכבים הגאולה רחמנא ליצלן, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא נעשה בלמוד חדש ימים בפשטי התורה, כי גדול כחה לקרב הגאולה. העולה מדברי רבותינו הכסא מלך והרי"ח הטוב זי"ע: דהלומד שעה זהר הקדוש בשבת קודש, כלומד אלף שנה פשט ביום חול. ולפי זה, אם יזכה ללמוד שש שעות זהר הקדוש בשבת קודש, הרי שזכה לתקן כל השית אלפין ימי הבריאה [וכל העולם מתעלה על ידו]. ובנוסף על כך חדושו של בעל אורחות צדיקים (שער השמחה) המבאר: דלמוד (וכל מצוה) הנעשה בשמחה ערכו כפול אלף, יוצא שכאשר יהודי לומד בשבת קודש ובשמחה תורת הרשב"י – "הזהר הקדוש" עולה בשעה אחת לערך של מליון שנה, (למוד פשט בימי החול). ואיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'): רבי ישמעאל ברבי יוסי אומר... אם למדת תורה בשעת הריח אל תשוב לך בשעת הדחק, לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה בריח (עין שם), על כן כאשר לומד ביסורים הכל כפול מאה, סך הכל לימוד זהר הקדוש שעה בשבת שווה מאה מליון שנה תורה!!!! ושניה אחת כ-28.000 שנה תורה.

צא וחשב בלמוד הזהר הקדוש בשבת, בכל שנה אתה משמח את הקדוש ברוך הוא ומקים את הפסוק "ועתה יגדל נא כ"ח ה" - על מחנה יראי השם להתאחד לכבוד השכינה ולשמור על תורת ישראל, ארץ ישראל ועם ישראל. - על מחנה השם להתאחד מיד וללמוד וללמד זהר הקדוש ויתקיים דברי הרשב"י ע"ה בדא יפקון מן גלותא בב"א.

הגר"א במשלי (יב, יד) מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חברו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

הידועה? ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה..." - עתה הכל בידיך - אתה יכול לחלק ספר "ערכה של שעה", תקון מ"ג, תקון מ"ח, ועוד, שמעודד ומעורר ללמוד זזה"ק בכל יום. וכל הלומד שעה זזה"ק בשבת עולה לו למאה מליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויו"ט, לכל ימי חייו, תגיע ל-640 מיליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שעור לעשר יהודים, תגיע ל' 6 טריליון ו-400 מיליארד שנה תורה. - ובזזה"ק (פ' ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע ל' 6 זיליון ו' 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גדל השכר הנצחי שיש לך מכך בודאות!!! [לקבלת ספרים בחנם לחלקה: 052-7651911, "מפעל הזהר העולמי"].

וְכַאֵן עבודתו של הזקן והכסיל, היצר הרע, המצר צעדינו ושם כל כחותיו לבל נזכה לגאלה השלמה, הוא מכין טענותיו בטוב טעם כדי שלא נזכה לביאת המשיח, והוא כנחש ערמומי, מבין שכאשר בני ישראל ידבקו בתורת הרשב"י, הוא יקבל את סופו, ועל כן הוא חוזר ומבהיר, אסור ללמוד זוהר לפני שמסיימים ש"ס ופוסקים, קודם ימלא כרסו בש"ס ובפוסקים ורק אחר כך יפנה ללמוד פנימיות התורה.

הבבא סאלי הקדוש, אומר ומצוה "קדם ילמד קבלה וזהר, ורק אז ש"ס ופוסקים"

וְכַבֵּר ענה הבבא סאלי הקדוש, "קדם ילמד קבלה וזהר, ורק אז ש"ס ופוסקים" (בתשובתו לרב מרדכי אליהו זכר צדיק לברכה), וכן כתב הגאון הקדוש מוילנא: "יתחיל בסוד קודם, כי בלי הסוד אי אפשר לדעת את הפשט" (סדור הגר"א). וכן כתב רבנו חיים ויטאל הקדוש, תלמידו של האר"י הקדוש (הקדמה לעץ החיים) כי קדם ילמד זהר וקבלה, כי גמרא בלי זהר וקבלה, כענור המגשש בקיר. וכן כותב האר"י אשגל (הקדמה לפני מסבירות), וכן הרשב"י הקדוש (תקוני זהר תקון מ"ג), וכתב המהר"ן (שיחות הר"ן), אין הדבר נכון כי אלו ספרי חכמה, וההפך הוא הנכון, כי חובה בדורות האחרונים להחזיק וללמוד חכמה זאת (זוהר וקבלה) וכן כתב מרן החיד"א זכותו יגן עלינו (מורה באצבע להחיד"א אות מ'): "תקון לבעל תשובה שיאמר חמשה דפין זוהר או תקוני זוהר בכל יום". וכבר כתב החפץ חיים זכותו יגן עלינו, שחובה על הבחורים ללמוד זוהר פרשת השבוע כל שבת, וכן למד הנוצר חסד הקדוש זוהר עם ילדים בני תשע שנים, כנגד המינות! וכן כתב ה"בן איש חי הקדוש, זכותו יגן עלינו (הקדמה לספר בניהו): "קיימו וקבלו היהודים, קהל עדת ישראל, להחזיק בלמוד הקדוש של התיקונים והזהר יחיד ורבים מנער ועד זקן". כותב רבנו האר"י הקדוש (ספר עץ חיים, למורנו הר' חיים ויטאל הקדוש) וכן כותב הרב משה קורדובירו הקדוש זכותו יגן עלינו (פרדס רמונים) כי הנשמות בדור הזה, הן מבחינת הנשמות הנמוכות ביותר בכל הדורות (עקבתא דמשיחא), ועל כן אין לנשמות בדור הזה תקון אמתי אלא על ידי אור הזהר בלבד, כי ידוע כי הכלים והאורות ירדו בסדר הפוך זה מזה, ואין כאן המקום להאריך (זוהר בעל הסלם, פתיחה לחכמת הקבלה [כ"ד], שערי אורה ר' יוסף גיקטיליא זכותו יגן עלינו). כמו כן בנוסף למעלה הנפלאה של קרוב הגאולה ברחמים מסגל הלמוד והקריאה בספר הזהר הקדוש לבטל כל גזרות קשות ולהיות כחוקמה בצורה מפני כל צרה רח"ל.

פי אין כְּמוֹהָ לְטוֹבָה לְכָל יִשְׂרָאֵל

גֵּאוֹן יִשְׂרָאֵל הֶרְמַח"ל רִבְּנוּ מֹשֶׁה חַיִּים לּוֹצֵטוּ זְצוּק"ל זִיע"א בַּעַל ה"מְסַלֵּת יִשְׂרָאֵל" וְעוֹד, תִּקַּן בִּישִׁיבְתוֹ סֵדֶר לְמוֹד מִיַּחַד שֶׁל גִּירְסָא בְּסֵפֶר הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ בְּמִשְׁמְרוֹת לֹא הֶפְסֵק כָּלָל, מַעֲלוֹת הַשְּׁחֵר עַד שִׁקִּיעַת הַחֲמָה וְקִבַּע דְּבַר זֶה כְּתִקְנָה הֶרְאִשׁוֹנָה בִּישִׁיבְתוֹ, וְכוּתֵב עַל מַעֲלַת הַדְּבַר בְּאַגְרַת לַחֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל בְּזֹאת הַלְּשׁוֹן " זֹאת הָעֵצָה הַיְעוּצָה לְכָל קְהָלוֹת קוֹדֵשׁ לְהַנְצִיל מִרְשַׁת זוֹ טַמְנוּ שׁוֹנְאֵיהֶם וּבּוֹדָאֵי הִיָּה לָהֶם לְפַקֵּחַ עַל זֹאת וְלֹא יִחְדְּלוּ כִּי רַב הַדְּבַר וְעֵצוֹם מֵאֲד... וְעַתָּה אֵל יִשְׁלִיכוּ חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַדְּבַר הַזֶּה אַחֲרַי גְּנוּם כִּי אֲנִי אֶלְמָלָא נִתְיַיֶּשֶׁר חִילֵי הַיִּיטִי קוֹבַע דְּבַר זֶה בְּכָל מְקוֹם וּמְקוֹם אֲבָל כְּבוֹד תּוֹרַתְכֶם יִקַּח אֶת הָעֵצָה הַזֹּאת וַיְהִי לּוֹ לְזִכּוֹת כִּי אֵין כְּמוֹהָ לְטוֹבָה לְכָל יִשְׂרָאֵל וְכָל אֶחָד בְּמְקוֹמוֹ יִכּוֹל לַעֲשׂוֹתוֹ כִּי לֹא דְבַר קֶשֶׁה הוּא כָּלָל".

כִּי לָנוּ גְדוֹל כְּרַמְח"ל זִיע"א אֲשֶׁר הִיָּה בְּקֵי עֵצוֹם בְּכָל מַכְמֵי הַתּוֹרָה וְלֹא מִצָּא עֵצָה לְבַטֵּל גְּזֵרוֹת מַעַם יִשְׂרָאֵל אֶלָּא אֶת הָעֵצָה הַזֹּאת, לְמוֹד בְּסֵפֶר הַזֹּהַר בְּרִצְףָּ לֹא הֶפְסֵק, שְׁבַכְח הַקְּדוּשָׁה הַעֲלִינָה שֶׁל סֵפֶר הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ לְבַטֵּל כָּל גְּזֵרוֹת וּלְקַרֵּב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים.

אֵיךְ יִבְנֶה בֵּית הַמְּקֻדָּשׁ מַחֲדָשׁ?

כְּתוּב בְּגִמְרָא עַל בֵּית הַמְּקֻדָּשׁ, "אֲמַרוּ כָּל דּוֹר שְׂאִינוּ נִבְנֶה בְּיָמָיו, מַעֲלִין עָלָיו כְּאִילוֹ הוּא נִחְרַב בְּיָמָיו" (ירושלמי יומא א', ה'). אִם כֵּן אֵיךְ יִבְנֶה בֵּית הַמְּקֻדָּשׁ מַחֲדָשׁ? עַל זֶה אֹמֵר שְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם, "בְּחֻכְמָה יִבְנֶה בֵּית וּבִתְבוּנָה יִתְכַוֵּן; וּבִדְעַת חֲדָרִים יִמְלֹאוּ" (משלי כ"ד, ג' - ד'). וּפְשׁוּט הוּא כִּי זֶהוּ כִּנְגֻד הַסְּפִירוֹת חֻכְמָה יִבְנֶה וְדַעַת שְׁכֵן רַק בְּחֻכְמָה (לְמוֹד זֹהַר וּפְנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה) יִבְנֶה בֵּית (הַבֵּית הַשְּׁלִישִׁי) הֵן בְּרוּחָנִיּוֹת וְהֵן בְּגִשְׁמִיּוֹת. וְיָדוּעַ כִּי בֵּית הַמְּקֻדָּשׁ נִבְנֶה כְּלוֹ עַל פִּי הַחֻכְמָה (פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה וְהַקְּבָלָה) אֲשֶׁר שְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ לְמַד הֵיטֵב, וְאֲשֶׁר נִמְסְרָה לְמֹשֶׁה רִבְּנוּ מִפִּי הַגְּבוּרָה עַל מְנַת לְהַקִּים אֶת הַמִּשְׁכָּן. וְכֵן יָדַע זֹאת דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם. אֲשֶׁר בָּנָה אֶת מְעַרַת הַמִּכְפָּלָה עַל פִּי אוֹתָהּ חֻכְמָה (פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה וְהַקְּבָלָה), וְאֵין כֵּאֵן הַמְּקוֹם לְהֶאֱרִיךְ.

כְּדָאֵי הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן לְסַמוּךְ עָלָיו בְּשַׁעַת הַדְּחַק.

בְּיָמִים קָשִׁים אֵלוֹ הַעוֹבְרִים עַל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל ה' יִצִּילֵנוּ וְאֵין אִישׁ יוֹדַע מֵה יֵלֵד יוֹם, וְרַבִּים שׁוֹאֲלִים וּמְבַקְשִׁים עֵצָה וְתוֹשִׁיָּה בְּמָה לְעוֹרֵר רַחֲמֵי שְׁמַיִם וּלְבַטֵּל כָּל גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת, ה' יִשְׁמְרֵנוּ. בּוֹדָאֵי צְרִיכִים לְהִתְחַזֵּק וּלְלַמּוֹד בְּדַבְרֵי קְדָשׁוֹ שֶׁל הַתְּנָא הָאֱלָקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרִי יוֹחָאֵי זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ אָמֵן, הַמְּבַטֵּיחַ שְׁבַזְכוּת הַקְּרִיאָה

בספר הזוהר הקדוש, נצא מן הגלות ברחמים, (אף אם הלמוד ללא הבנה כלל כידוע מדברי רבותינו). וכדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק. ורואים מזה בעליל, שרק בזכות הקריאה והלמוד בספר הזוהר הקדוש, מבטח לנו שנזכה ונגאל ברחמים בלא צרות ויסורים רחמנא ליצלן.

ועל ידי זה ישפע שפע רב בכל העולמות, ראשי תבות רשב"י, שהעוסק בתורתו יזכה בסיעתא דשמיא לשפע רב רוחני וגשמי.

לכן, כל אחד ואחד צריך להשתדל מידי יום ביומו, ללמוד ולקרא בזוהר הקדוש להצלחת כלל ישראל ולקרוב הגאולה, לכן החלטנו להוציא לאור את ספר זוהר המשניות המחלקים ל-30 ימי החדש, כדי שכל אדם מישאאל יוכל לעסוק מידי יום ביומו בנקל, ובשבת ילמד עם בני ביתו, הקטנים עם הגדולים, (ויכבד הדפסנו את ספר זוהר השבת) זקנים עם נערים. ומי שמעונין לעזור לכך יהיה שתף לרשב"י זכותו יגן עלינו אמן.

למוד הזוהר חשוב אף למי שאינו מבין פרוש המילות

הנה המסים ספר אחד מספרי הקבלה, ועושה סעודה, חשיב נמי כסעודת סיום, כמבאר בספר זכירה לחיים להגר"ח פלאגי (ח"ב דף נ"ג), בשם המקבילים דדוקא בלמוד משניות צריך להבין פרוש התבות, אבל בזוהר הקדוש, אף על פי שאינו מבין כלל פרוש התבות, עם כל זה יעלה לרצון לפני ה', וכן כתב בספר יפה ללב (ח"ה בהשמטות ליו"ד סימן רמ"ז ס"ק א'), ובספר ישכיל עבדי (ח"ו יו"ד סימן כ"ח אות ו'), ולפי דבריהם - גם הלומד אף שאינו מבין ענין דברים המבארים בזוה"ק, עולה לו לסעודת סיום, ועין עוד בשו"ת חיים שאל (ח"א סימן ע"ה אות ב') במעלת למוד הזוהר אף בלא הבנה^[1], ולפי זה שיך סיום בלמוד זה.

נתיב רשי, בשם מורי, הלא הוא הרב הצדיק רבי הלל מפאריטש, ספר מגדל עז, מאמרי דברי אלקים חיים מאדמו"ר חב"ד, עמוד תכ"ו, הנה אריאל, להרי"א מהומיל, שמות עמוד סד, תורה אור לבעל התנאי, פרשת בשלח דבור המתחיל אשירה לה', רבי ישראל דוב מוילעדינק, שארית ישראל שער ההתקשרות שער הא' דרוש ה' מאמר ב', מורנו הרב צבי אלימלך בהגהותיו לספר סור מרע, דפוס מונקטש אות ט', הקדמת ספר עצי עדן מקאמאנא זכרוננו לברכה, ועוד.

י. כמבאר בספרים הקדושים, ראה: הרב משה זכותא בהגהותיו לספר הפנות, פלא יועץ אות ז', זהר, סידור פנות האר"י ז"ל, בסדר פנות הלמוד, אור צדיקים להרב מאיר פאפריש, סימן א' סעיף קטן טז, עבודת הקדש להחיד"א, מורה באצבע סימן מד, נפש חיים למהר"ח פלאגי ז"ע, מערכת הז' אות ד', משם הגדולים להחיד"א, רבנו יוסף חיים, הן איש חי, בהקדמת התקונים בניהו, הרב הקדוש רבי משה חיים אפרים מסדילקוב בעל דגל מחנה אפרים בלקוטים דבור המתחיל ישקני, ספר

בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי

העולם מכין עצמו לגאלה השלמה, כמו שהבטיח משה רבינו לרשב"י - "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי". ובזכות מזכי הרבים ישפע שפע רב בכל העולמות ונזכה להבטחות הגדולות של הרשב"י (בזהר תרומה קכ"ח):

אמר רבי שמעון בן יוחאי זיע"א: מעיד אני עלי שמים וארץ, שכל המזכה את הרבים ומחזירן למוטב [שזה נעשה על ידי הפצת הזהר הקדוש] מתעלה בשלש מעלות, מה שאין כל אדם זוכה לזה - כופה את מלכות הרשעה. - עושה נחת רוח ועלוי להשם יתברך. - מעמיד את כל העולם שלא יחרב, ומרבה שלום.

ועל זה מבטיח לו הרשב"י: זוכה לראות בנים לבניו. - זוכה לעשירות בעולם הזה. - זוכה לעולם הבא. - אין שום אחד שיכול להזיק ולהרע לו. - נכנס לשנים עשר שערי גן עדן - ואין מוחה בידו. - משפיעים עליו שפע ברכה והצלחה לו בכל ענינים לו ולזרעו עד סוף כל הדורות. - הקדוש ברוך הוא והרשב"י מברכים אותם בכל הברכות שנתברך בהם אברהם אבינו, שגם הוא קרב את כלם להקדוש ברוך הוא. - הקדוש ברוך הוא קורא לארבע מחנות מלאכים עליונים ומלואים אותו, ונכנס לשבעים עולמות גנוזים (גימטריא "סיד"), שלא זוכה בהם שום אדם אחר - ומיחדים רק לו.

ונספר ספור נורא מגדל הזכות של מזכי הרבים:

המזכה את הרבים הוא היחסן הכי הגדול בשמים

בספר ישמח משה עה"ת בהקדמה בקנטרס תהלה למשה (דף י"א ע"ב), וזה לשון קדשו: מבאר בזהר תרומה (דף קכ"ח ע"ב), שהוא זכאה בעי למרדך בתר חיבא^[יא] וכו' [מי שהוא זפאי, צריך לרדף אחר האנשים החיבים] בגין דיחשב

דאתי ועאל בתליסר תרעי ולית מאן דימחי בידיה, ועליה כתיב (תהלים קי"ב ב') גבור בארץ יהיה זרעו וגו', הון ועשר בביתו וצדקתו עומדת לעד, זרח בחשך אור לישרים. כדון מלכא קדישא בריך לדיוקנא דההוא בר נש בכל ברכאן דבריא לאברהם כד עבד נפשיין דחיבא וכו' ואיהו עאל לשבעין עלמין גניזין דלא זכה בהו בר נש אחרא. ואלמלא הוו דעי בני נשא כמה תועלתא וזכו גרמי לצדיקא וזכאן בגינייהו, הוו אזלי אבתרייהו ורדפי כמאן דרדיף בתר חיון וכו':

יא. ובספר הזהר ריש פרשת תרומה (קכ"ח ע"ב) הגדיל לספר בשבח מצוה זו ואמר, זכאה בעי למרדך בתר חיבא ולמקני ליה באגר שלים וכו' ודא איהו שבחא דיסתלק ביה יקרא דקודשא בריך הוא יתיר משבחא אחרא ואסתלקותא דא יתיר מכלא וכו', ועל דא כתיב באהרן (מלאכי פרק ב') ורבים השיב מעון, וכתיב (שם) בריתי היתה אתו החיים והשלום וגו', ואיהו אסתלק בשלשה סלוקין מה דלא אסתלק הכי בר נש אחרא, ועל האי בר נש כתיב בריתי היתה אתו החיים והשלום, וזכי למחמי בניו לבניו, וזכי בהאי עלמא וזכי לעלמא

[תרגום - בספר הזהר תחלת פרשת תרומה אמר

ליה כאלו הוא ברא ליה וְדָא אִיהוּ שְׁבַחָא דִּי־סִתְלַק בִּיהַ יְקָרָא דְקַב"ה יִתִּיר מִשְׁבַּחָא אַחְרָא וְכוּ' וְעַל דָּא בְּאַהֲרֹן וְרַבִּים הִשִּׁיב מַעְזָן וְכַתּוּב בְּרִיתִי הִיְתָה אִתּוּ הַחַיִּים וְהַשְּׁלוֹם (ועיי"ש בדף קכ"ט ע"א) כַּמָּה הִפְלִיגוּ שָׁם כַּמָּה גְדוּלִים זְכוּת הַצְדִּיקִים שְׁמַחְזִירִים רְשָׁעִים בְּתִשׁוּבָה.

פֶּן שְׁמַעְתִּי מֵאֲדַמּוֹ"ח ז"ל אֲשֶׁר סִפֵּר לוֹ מוֹזַלל"ה אִיךְ שִׁפְעַם אַחַת נִפְגְּשׁוּ בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן רש"י ז"ל עַם הָרַב הַקְדוּשׁ ר' אִיִּצְיָקֵל מִדְּרָאֵהָאֲבִיטָשׁ וְשָׂאֵל רש"י ז"ל ר' אִיִּצְיָקֵל אֵיזָה זְכוּת וּמִצְוָה יֵשׁ לוֹ לְבַנּוּ הָרַב הַקְדוּשׁ ר' מִיכָל הַמַּגִּיד מִיִּשְׂרָאֵל מִזְלָאֲטָשׁוּב, מָה שְׁשׁוֹמֵעַ שְׁמַרְעִישִׁין בְּכָל הָעוֹלָמוֹת עִם בְּנֵי הָרַב הַנִּזְכָּר, וְהַשִּׁיב לוֹ רַבִּי אִיִּצְיָקֵל הַנִּזְכָּר, אִיךְ שְׁלֹמֵד תּוֹרָה לְשָׁמָּה, וְלֹא נִתְקַרְרָה דַּעְתּוֹ שֶׁל רש"י ז"ל, וְאָמַר לוֹ עוֹד, שְׁבַנּוּ הַרְבֵּה לְסַגְּף אֶת עַצְמוֹ בְּתַעֲנִיתִים וְסוּגוּפִים, וְגַם בָּהּ לֹא נִתְקַרְרָה דַּעְתּוֹ הַקְדוּשָׁה, וְאָמַר לוֹ עוֹד אֲשֶׁר הַרְבֵּה בַּגַּמ"ח וְצַדִּיקָה, וּפְזַר נֶתָן לְאֲבִיוֹנִים וְכַדוּמָה, וְעוֹד לֹא נִתְקַרְרָה דַּעְתּוֹ שׁוֹב אָמַר לוֹ שְׂרַבִּים הִשִּׁיב מַעְזָן וְעָשָׂה הַרְבֵּה בְּעַלֵּי תִשׁוּבָה בְּעוֹלָם, וּבִזָּה נִחָה וְשִׁקְטָה דַּעְתּוֹ שֶׁל רש"י ז"ל, וְנִחָה דַּעְתּוֹ הַקְדוּשָׁה מָה שְׁמַרְעִישִׁים אִתּוֹ כָּל הַפְּמִלְיָא שֶׁל מַעְלָה עַכ"ל.

מוֹבָן כִּי מַעֲשֵׂה כְּזָאת לֹא יוּכַל לְסַפֵּר אֲשֶׁר עֵינֵי בִּשְׂרָ לֹא יִנָּחֵן וְאִךְ לְאֲדָם אֲשֶׁר עֵינָיו מִשׁוֹטְטוֹת בְּעוֹלָמוֹת עֲלִיּוֹנִים שׁוֹמֵעַ וְרוֹאֶה מָה שֶׁלֹּא יִשְׁמַע לְזוּלָתוֹ יוּכַל לְסַפֵּר כְּזָאת.

מִזָּה יְכוּלִים לְהַבִּין אֵיזָה זְכוּת גְּדוּל הוּא לְאֵלוּ שְׁלֹמֵדִים זֹהָר הַקְדוּשׁ, וְכָל הַפְּמִלְיָא שֶׁל מַעְלָה מְדַבְּרִים מֵהֶם, שְׁבִזְכוּתָם נְצוּלִים כָּל עַם יִשְׂרָאֵל מִכָּל מִינֵי גְזֵרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת, וּמְקַרְבִּין הַגְּאֻלָּה בְּרַחֲמִים, שְׁנִזְכָּה בְּקִרְוֹב לְרְאוּתָהּ.

מִי זֹכָה לְגַעַת בְּמַקְלוֹ שֶׁל מוֹשִׁיָּה

כְּשֵׁנָה קִדְּם פְּטִירַת רַבְּנֵי זֵיע"א, בְּקִרְתִּי אֲצַל רַבְּנֵי וְשִׂאֲלַתִּי לְפָנָיו מָה הוּא הַדְּבָר שֶׁיֵּשׁ בְּכַחוֹ לְקָרֵב אֶת הַגְּאֻלָּה יוֹתֵר מִכָּל, סִפֵּר לִי שְׁבִישִׁיבַת "פּוֹרַת יוֹסֵף"

וְאִין מִי שִׁימְחָה בְּיָדוֹ וְעַלְיוֹ כְּתוּב גְּבוּר בְּאַרְצָא יְהִיָּה זְרַעוּ. הוּן וְעֶשֶׂר בְּבֵיתוֹ וְצַדִּיקָתוֹ עוֹמֶדֶת לְעַד, זְרַח בַּחֲשֵׁךְ אֹר לְיִשְׂרָאֵל, כְּאֲשֶׁר הַפּוֹלֵךְ הַקְדוּשׁ מְבַרֵךְ לְדִיּוּקוֹן שֶׁל אוֹתוֹ בֶּן אָדָם מְבַרֵךְ אוֹתוֹ בְּכָל הַבְּרָכוֹת שְׁבַרְךָ לְאַבְרָהָם, כְּאֲשֶׁר עָשָׂה נִפְשׁוֹת לְחַיִּים, וְהוּא עוֹלָה לְשַׁבְּעִים עוֹלָמוֹת נְעֻלְמִים, שֶׁלֹּא זָכָה בָּהֶם בֶּן אָדָם אַחֵר, וְאֵלּוּ הֵיוּ יוֹדְעִים בְּנֵי אָדָם כַּמָּה תוֹעֵלַת יוֹזְכוֹת נִמְשָׁךְ לְצַדִּיקִים וְזוֹכִים בְּעַבְדוּם, הֵיוּ הוֹלְכִים אַחֲרֵיהֶם וְרוֹדְפִים כְּמִי שְׂרוּדֵךְ אַחֵר חַיִּים]:

זְכָאִי צְרִיךְ לְרַדֵּף אַחֵר אֲנָשִׁים חַיִּבִּים וְלִקְנוֹת אוֹתָם בְּשִׁכָּר שְׁלָם וְזֶה הוּא הַשְּׁבַח שִׁיתְעַלָּה בּוֹ כְּבוֹד הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹתֵר מִשְׁבַּח אַחֵר, וְעַלֵּיהּ זֶה הִיא יוֹתֵר מִהַכֵּל, וְעַל זֶה כְּתוּב בְּאַהֲרֹן, וְרַבִּים הִשִּׁיב מַעְזָן. וְכַתּוּב בְּרִיתִי הִיְתָה אִתּוֹ הַחַיִּים וְהַשְּׁלוֹם, וְאוֹתוֹ בֶּן אָדָם מִתְעַלָּה בְּשִׁלְשָׁה עֲלִיּוֹת מָה שֶׁלֹּא עוֹלָה כֶּן בֶּן אָדָם אַחֵר. וְעַל בֶּן אָדָם זֶה כְּתוּב בְּרִיתִי הִיְתָה אִתּוֹ הַחַיִּים וְהַשְּׁלוֹם, וְזוֹכָה לְרְאוּת בְּנִים לְבָנָיו, וְזוֹכָה בְּעוֹלָם הַזֶּה וְזוֹכָה לְעוֹה"ב, וְעוֹלָה בְּשִׁלְשׁ עֶשְׂרֵה שְׁעָרִים

היה גבאי גדול במעשים בשם ר' נסים נחום, אשר היה חסידא קדישא ופרישא, תלמידם של ר' אפרים הפהן והשד"ה (ר' שאול דויק כהן), והיה עושה צומות ותעניות ולומד קבלה, ובזמן המלחמה היה דואג שילמדו בכל מקום ומקום בספר הזהר הקדוש, כדי לקרב את הגאולה, ועל ידי זה בטל גזרות רבות מעל עם ישראל.

וספרתי לו מה ששמענו ממורנו ר' מרדכי שרעבי זצוק"ל שיום אחד ראה את ר' נסים נחום בחלום ובדיו מטה, וכששאלו מה ענין המטה אשר בידו, אמר לו שזהו המטה של מלך המשיח, וכשיבוא מלך המשיח יש לו את הזכות לתת בידו את המטה. וכששאלו למה זכה לזה, אמר לו שזה בזכות שדאג שרבים יעסקו בספר הזהר ובתורת הקבלה, ואמר רבנו זצוק"ל דגם בכללים של אברכים חיבים להתעסק בכל יום בלמוד הקדוש הזה, ולמוד זה יתקן אותם וידריך אותם בדרך הנכונה, ויקרבו בכך את הגאולה, כמו פן צריכים בכל בית כנסת ובית מדרש ללמד בספר הזהר הקדוש, כמו שכתוב בזהר הקדוש: "ובגין דא יפקון מן גלותא ברחמי"^[1], אמן פן יהי רצון.

"בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאלת העם!"

התבטא פעם צדיק ואמר: בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ובאו לה, ופליטת העם ששים ושמיים, בעת הזאת יתבונן מלך המשיח בעיניו הטהורות יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כלם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנותו אצבע על יהודי מסים: "בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאלת העם!". כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו.

הלואי שנזכה להיות מן הזוכים המאשרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו - "בזכותך הגעתי".

על פן, יהודים יקרים, תנו למוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרנו, לגרם לפדות נפשנו, ונלך כלנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח בב"א.

וכלנו כאחד נזכה שיקים בנו נבואת הרשב"י "זכאה דרא דהאי אתגליא ביה ובסגולתו" וקראתם דרור" ותחזנה עינינו, בן דוד משיחנו מלך ביופיו יבוא

יב. ספר זקן המקבלים מזקן המקבלים, המלמד פה לתלמידו המבהק הגאון המקבל רבנו בנינו בנסים, רבנו יצחק פדורי זצוק"ל - שמסר פה אל שמואלי שליט"א.

וּגְאֲלָנוּ, בְּ"עוֹז" וְהִדְרֵךְ אֱלֹקֵינוּ, וּבִשְׂכַר זֹאת א-ל-ל חַי חֲלֻקֵינוּ, וְנָחָה עָלֵינוּ רוּחַ ה' צוּרֵנוּ מִגְּיָנוּ, יְגַלֶּה כְבוֹד מַלְכוּתוֹ עָלֵינוּ, וְאֵז יִשְׁמַח לְבָנוּ, וְתִגַּל נַפְשָׁנוּ, בִּישׁוּעַת מַלְכָּנוּ, אֲכִי"ר.

תפילה קצרה לאומרה קדם הלימוד

לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ וְכוּ'. עַל יְדֵי הַהוּא מְמִיר
וְנַעֲלָם לְאַקְמָא שְׂכִינְתָא מַעְפְּרָא, לְעֵלוּי שְׂכִינַת עוֹזְנֵנוּ אִם הַבְּנִים
שְׂמַחָה, בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

הַרְיֵנִי מִקְשֵׁר עֲצָמֵי בְּלִימוּד הַקְדוּשׁ הַזֶּה בְּנִשְׁמַת כָּל הַתְּנָאִים
וְהַצְדִּיקִים הַכְּתוּבִים בְּזוּהַר הַקְדוּשׁ וּבְרֵאשֵׁם הַתְּנָא הָאֱלוּקֵי
רַבֵּי שְׂמַעוֹן בַּר יוֹחָאי וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בְּנֵנוּ. וְעַל יְדֵי זֶה תִּתְקַיֵּם תְּפִילַת דְּוֹד
הַמְלֵךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם (תְּהִלִּים ס"א ד'-ה') בִּי הָיִיתָ מַחֲסֶה לִּי מִגְדֵּל עוֹז מִפְּנֵי אוֹיֵב.
אֲגִידָה בְּאַחֲלָךְ עוֹלָמִים אַחֲסֶה בְּסִתְרֵי כְּנָפֶיךָ סֶלְהָ. וְאוֹכַח שְׂבָלִימוּדֵינוּ
זֶה יִהְיֶה שְׂפַתוֹתֵיהֶם דּוֹכְבוֹת בְּקִבְרָה, לְמַעַן שְׂמוּ בְּאַהֲבָה לַעֲשׂוֹת נַחַת
רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹן בּוֹרְאֵנוּ. וּבְהַדְרִין סִפְרָא סִפְרָא הַזֶּה הַזֶּה, יִפְקֹד
יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי, יִרְאֶה אֶל עַבְדֶּיךָ פְּעֻלָּךְ וְהַדְרֶךְ עַל בְּנֵיהֶם.
וַיְהִי נַעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ
בּוֹנְנָהוּ, וַיְהִי נַעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה
יְדֵינוּ בּוֹנְנָהוּ (תְּהִלִּים צ' ט"ז י"ז).

(סוד ה')

תפילה קודם לימוד קבלה מהאר"י זלה"ה

רְבוּן הָעוֹלָמִים וְאֲדֹנָי הָאֲדוֹנִים. אֲב הַרְחֵמִים וְהַסְּלִיחוֹת. מוֹדִים
אֲנַחְנוּ לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ,
בְּקִיּוּדָה וּבְהַשְׁתַּחֲוִיָּה, שְׂקַרְבָּתָנוּ לְתוֹרָתֶךָ וְלַעֲבוּדָתֶךָ עֲבוּדַת הַקְדֶּשׁ,
וְנִתְּתָ לָנוּ חֵלֶק בְּסוּדוֹת תּוֹרָתֶךָ הַקְדוּשָׁה. מַה אָנוּ, מַה חַיֵּינוּ,
אֲשֶׁר עֲשִׂיתָ עִמָּנוּ חֶסֶד גָּדוֹל בְּזוֹה. עַל בֶּן אֲנַחְנוּ מִפִּילִים
תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ שֶׁתִּמְחַל וְתִסְלַח לְכָל חַטָּאוֹתֵינוּ וְעֲוֹנוֹתֵינוּ. וְאֵל
יְהִי עֲוֹנוֹתֵינוּ מִבְּדִילִים בִּינֵינוּ לְבִינֶךָ. וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתְּכַוֵּן אֶת לִבְבָנוּ
לְיִרְאָתֶךָ וְאַתְּבָתֶךָ, וְתִקְשִׁיב אָזְנֶךָ לְדַבְרֵינוּ אֱלֹהֵי, וְתִפְתַּח לִבְבָנוּ

הַעֲרַל בְּסוּדוֹת תּוֹרָתְךָ. וַיְהִיָּה לְמוֹדְנוּ זֶה נַחַת רוּחַ לְפָנַי כִּסֵּא
 כְּבוֹדְךָ כְּרוּחַ נִיחוּת. וְתִאֲצִיל עֲלֵינוּ אוֹר מְקוֹר נְשֻׁמְתֵנוּ בְּכָל
 בְּחִינּוֹתֵינוּ. וְשִׁיתְנוּצְצוּ נִיצוּצוֹת עֲבָרֶיךָ הַקְדוּשִׁים אֲשֶׁר עַל יָדָם
 גְּלִית דְּבָרֶיךָ אֱלֹה בְּעוֹלָם. וּזְכוּתָם וּזְכוּת אָבוֹתָם וּזְכוּת תּוֹרָתָם
 וְתַמְיֹמוֹתָם וּקְדוּשָׁתָם יַעֲמֵד לָנוּ לְבַל נִכָּשֵׁל בַּדְּבָרִים אֱלוֹ. וּבְזְכוּתָם
 תֵּאִיר עֵינֵינוּ בְּמַה שְּׂאֵנוּ לּוֹמְדִים. כַּמֵּאמֵר נְעִים וּמִירוֹת יִשְׂרָאֵל, גַּל
 עֵינַי וְאִבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ. יְהִיו לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּינוּ לְבִי
 לְפָנֶיךָ, יְהוָה יְהוָה עֲזָרֵי וְנֹאֲלֵי. כִּי יְהוָה יִתֵּן חֲכָמָה, מִפִּי
 דַּעַת וְתְבוּנָה:

רְבוֹן עֲלֵמוֹ, דֹּאנְתָּ הוּא מְגַלֵּי עֲמִיקָתָא וּמְסִתְרָתָא וְגַלֵּי רְזִיא. יְהֵא
 רְעֵנָא מִן קְדָמְךָ לְאַסְבְּרָא מְלִין בְּפּוֹמְנָא, לְקִימָא בְּנָא מְקַרָא
 שְׁכֵתוֹב, וְאַנְכֵי אַהֲיָה עִם פִּיךָ וְהוֹרִיתֶיךָ אֲשֶׁר תִּדְבֵּר. וְלֹא נִיעוּל
 בְּכִסּוּפָא קְדָמְךָ. וְנִזְכִּי לְמִשְׁמַע רְזִין עֲלֵאִין דְּאוּרִיתָא מִפּוֹמָא דְרִישָׁא
 דְּמִתִּיבְתָא עֲלָתָה. אָמֵן וְכֵן יְהִי רְצוֹן, אָמֵן, סְלָה:

וְנִהַר יֵצֵא מַעַדָּן לְהַשְׁקוֹת אֶת-חַגְוֹן, וּמִשָּׁם יִפְרֵד וְהָיָה לְאַרְבָּעָה
 רְאשִׁים: וְהַמְשַׁפְּלִים יִזְהָרוּ בְּזֶהר הַרְקִיעַ, וּמַצְדִּיקֵי הַרְפִּים
 כְּבוֹכְבִים לְעוֹלָם וָעֶד: גַּל-עֵינַי וְאִבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ:

תפלה לרפואות וישועות

הַרְיֵנִי מִקְבַּל עָלַי מַצּוֹת עֲשֵׂה שָׁל וְאַהֲבַת לְרַעְךָ כְּמוֹךָ, וְחַרְיֵנִי אוֹהֵב
 כָּל אֶחָד מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּנַפְשִׁי וּמְאָדִי, וְחַרְיֵנִי מִזְּמַן אֵת פִּי לְלַמֵּד
 בְּסִפְר הַזֶּהר הַקְדוּשׁ לְזְכוּת ... פכ"פ (וקאן זְפֵרֵט בְּקִשְׁתּוֹ) [לְרִפּוּאֹת ...]
 [יְשׁוּעַת ...] [לְבָנִים ...] יְהוָה יִשְׁלַח דְּבָרוֹ יְחֻזְקֵהוּ [וְיִרְפְּאֵהוּ
 בְּרִפּוּאֹת הַנְּפֹשׁ וּרְפּוּאֹת הַגּוּף בְּרַמ"ח אֲבָרָיו וּשְׁמ"ה גִּידָיו בְּתוֹךְ שָׂאֵר
 חוּלֵי יִשְׂרָאֵל וְיִאֲרֶיךָ יְמֵיו וּשְׁנוֹתָיו בְּנְעִימִים] [וְיִוְשִׁיעֵהוּ בְּדַבַּר יְשׁוּעָה
 וְרַחֲמִים ...] אָמֵן סְלָה.

תפילה לאחר קריאת הזוהר

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי שְׂיִתְקַיֵּם בְּנו
עֲתָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב וְאֲשִׁים דְּכָרִי בְּפִיךָ וּבְצֵל יָדֵי כְּסִיתִיךָ
לְנִטְע שְׁמַיִם וְלִיסַד אָרֶץ, לְהַעֲלוֹת לְרוּמָם וּלְתַקֵּן הַרְיוֹסוֹת וְחֲרָבוֹת
הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה לְקִשּׁוּט וּפּוֹרְפִירָא עֲלָאָה וּלְאַרְמוֹן שְׁעַל מְכוֹנוֹ
יֵשֵׁב לְהַחְזִיר עֲמֻדָה לְיוֹשְׁנָה וְקַיִם בָּנו מְחַרָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב
"וְהָיָה אֹר חֲלֻבָּנָה כְּאֹר חֲחֻמָּה וְאֹר חֲחֻמָּה יְהִיָּה שְׁבַעֲתִים
כְּאֹר שְׁבַעֲת הַיָּמִים". וּזְכוּת הַרְשָׁבִי הַקְּדוּשׁ וּבָנו רַבִּי אֶלְעָזָר,
וְיוֹתָם בְּן עֲזַיְהוּ, יַעֲמוּד לָנו לְתַקֵּן הָעוֹלָם מִיּוֹם שְׁנַבְרָא עַד
סוּפּוֹ כְּרְצוֹנוֹ וְכְרְצוֹן יִרְאוּ. וּבְזְכוּת הַיּוֹתָנוּ עֲסוּקִים בְּחֲכָמָה
הַזּוֹאת, עַל יְדָה תִּתְקַרֵּב הַגְּאוּלָּה, וְיִשׁוּעָתָה מְחַרָה תַּצְמִית, לְעַלּוֹי
שְׂכִינַת עֲזַיְהוּ בְּמַחְרָה בְּיָמֵינוּ. וְיָקוּיִם בָּנו מִקְרָא שְׁפָתוֹב וְיֵאמַר
אֱלֹקִים יְהִי אֹר, וְיִזְרַח עָלֵינוּ אֹר יְהוָה אֱמֵן, בְּיוֹם הַהוּא
יְהִיָּה יְהוָה אַחַד וְשְׁמוֹ אַחַד, אָמֵן נֶצַח סְלָה וְעַד.

(נסח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מִזְדָּה אֲנִי לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי שְׂוִפִיתָנִי
לְלָמוּד וּלְהַגּוֹת בְּסִפְר הַקְּדוּשׁ הַזֶּה וְיִתְרָה עֵילָאָה, וּזְכוּת
הַתְּנָאִים הַקְּדוּשִׁים שְׁלַמְדָנו תּוֹרָתָם יַעֲמוּד לָנו וּלְזוֹרְעָנוּ וְנִזְבָּח לְחֲבַטְחַת
הַנְּבִיא (ישעיה נט, כ-כא) וְכָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְלְשָׁבִי פִשְׁעַ בִּיעַקֵּב נָאִם
יְהוָה אֱמֵן וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִוְתָם אָמַר יְהוָה אֱמֵן רִוְחִי
אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְכָרִי אֲשֶׁר שְׂמַתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זְרַעָךָ
וּמִפִּי זְרַע זְרַעָךָ אָמַר יְהוָה אֱמֵן מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם. וְיִתְקַיֵּם בָּנו
הַנְּבוּאָה (ישעיה נא, טז) וְאֲשִׁים דְּכָרִי בְּפִיךָ וּבְצֵל יָדֵי כְּסִיתִיךָ לְנִטְע
שְׁמַיִם וְלִיסַד אָרֶץ וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עֲמִי אֲתָה. וּבְרַבַּת מְשָׁה רַעֲיָא
מְהִיבְנָא תַתְּגַלָּה בְּמַחְרָה דִּידָן, יְהוָה אֱמֵן בְּדַד יִנְחָנוּ וְאִין עֲמוֹ
אַל נִכְר, יִרְאוּ עֲזַיְהוּ וְיִשְׂמַח לְבָנוּ וְתַגַּל נִפְשָנוּ בִּישׁוּעָתָךָ בְּאֲמַת
בְּאָמַר לְצִיּוֹן מְלַךְ אֱלֹקֶיךָ, בְּרוּךְ יְהוָה אֱמֵן לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

(סוד ה')

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְלֶכֶד רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ מִזֶּבֶד וּמִטֵּיב
 חֲדָרַשׁ לָנוּ. שׁוּבָה אֵלֵינוּ [עָלֵינוּ] כְּחֵמוֹן רַחֲמֶיךָ כְּגִלְגֵּל
 אֲבוֹת שְׁעָשׂוּ רְצוֹנָךְ. כִּנָּה בֵּיתְךָ כְּבִתְחִלָּה וְכוּנֵן מְקַדְשֶׁךָ עַל
 מְבוֹנֵנוּ. וְחַרְאֵנוּ כְּבִנְיָנוּ וְשִׁמְחָנוּ כְּתַקְוֵנוּ. וְהִשָּׁב שְׁכִינְתְּךָ לְתוֹכוֹ,
 וְהִשָּׁב כְּהַנִּים לְעִבּוֹדְתֶם וְלוֹוִיִּם לְדוֹכָנֶם לְשִׁירֵם וְלוֹמְרֵם. וְהִשָּׁב
 יִשְׂרָאֵל לְגוֹיָהֶם. וּמְלָאָה הָאָרֶץ דְּעָה אֶת יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} ^{תַתְּחִיל וְהִלָּל} לְיִרְאָה
 וּלְאַהֲבָה אֶת שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֲמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן.

(סי"ח)

צריך ללכת לצדיקים ללמוד מהם

בכו רבי חייא ורבי יוסי ואמרו, רבי שמעון בר יוחאי, שהוא פתח
 השערים של סודות החכמה, והוא פעל תקון במדרגות
 העליונות, ודאי בדור הזה מי הוא פני האדון ה', זה רבי שמעון
 בר יוחאי, שעליו נאמר: "שֶׁלֶשׁ פְּעָמִים בְּשָׁנָה יִרְאָה כָּל זְכוּרָךְ אֶל
 פְּנֵי הָאָדֹן ה'", שמי שהוא גבר בגוברין צריך להתראות לפניו.

(זוהר חלק ב' פרשת בא דף לח ע"א)